

Ο ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ

ΔΕΛΤΙΟ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ

Στις 11/7/1978, ο μπάτσος Γεωργακάκης
δολοφόνησε τον γιατρό Βασίλη Τσιρώνη,
επειδή ήθελε να ζήσει ελεύθερος.
ΘΥΜΟΜΑΣΤΕ..

ΑΘΗΝΑ, 14 ΙΟΥΛΗ 1995

τ. 110

ΠΟΣΟ ΑΠΕΧΕΙ
Ο JACQUES CHIRAC
ΑΠΟ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ;

ΟΣΟ
ΑΠΕΧΕΙ
Η MURUROA
ΑΠ' ΤΗΝ
ΕΥΡΩΠΗ.

σταυρόλεξο νο.34

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1							■			
2					■				■	
3		■		■						■
4						■				
5		■								■
6			■							
7				■		■				
8			■				■			
9	■							■		
10						■				

ΚΑΘΕΤΑ: 1. Το μικρό όνομα του Ουκρανού Αναρχικού Μάκνο - Τα αρχικά διεθνούς εγκληματικού συνδικάτου. 2. Ειδική υπηρεσία της προκαίας (αρχικά). 3. Τον λέμε και κολλάρο (αιπακλή). 4. Ήρωας κολυμπησανών ταινιών που αναγορεύθηκε... πρόγονος των νεοναζί (ανάποδα) - Έτσι χαρακτηρίσε ο Νικόλας Άσιμος το μουσικοπολιτικό ρεύμα της δεκαετίας 1975-85. 5. Αραβικής καταγωγής λέξη για την φυλή, που αρχικά σήμαινε "πατριά" (με άρθρο). 6. Το 28 με γράμματα - Ρώσος Αναρχικός αγωνιστής και συγγραφέας, συγκαταρνήσις του Μάκνο πριν την Επανάσταση του 1917. 7. Η ένοπλη πτέρυγα του Σαν Φέιν - Νεοφασίστας Ιταλός πολιτικός. 8. Έρρινο γράμμα του αλφαβήτου - Παροιμιώδης για την διανοητική της αγκύλωση ελληνική πολιτική νεολαία (αρχικά) - Κρατικά ερτζιανά αρχικά (ανάποδα). 9. Χρήσιμο..., ο "πατριάρχης" της βουλγαρικής Αναρχίας - Όταν απευθύνεται σε μπάτσους θεωρείται "ύβρις" (ανάποδα). 10. Γάλλος Αναρχικός ανθρωπογεωγράφος του τέλους του 19ου αιώνα - Επώνυμο λουλουδι της σημειωτικής.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΑ: 1. Ρώσος στρατηγός, διοικητής των "λευκών" και αντίπαλος του Μάκνο. 2. Αρχικά εταιρικού τύπου (ανάποδα) - Τον συναντάμε στην Αραβική Χερσόνησο (ανάποδα, αιπακλή). 3. Κι έτσι λέγεται η φυλακή - Αρχικά "τσουκτερού" νομοθετήματος. 4. Πληθυντικός άρθρου - Βιβλιογραφική προσιακική - Διάδοχος του Χίπλερ στην ενωμένη Γερμανία. 5. Ροζέ... Γάλλος ορθόδοξος μαρξιστής φιλόσοφος (είχε επισκεφτεί την Ελλάδα πριν το 1967). 6. Το κάνει... τα πάντα - Διπλασιαζόμενο εκφράζει δυοισμισμό ή δυσαρέσκεια - Κι άλλος εταιρικός τύπος. 7. Λέγεται και "ήγκα" (ανάποδα) - Συνεκφερόμενα κάνουν φαρόσουνα (ανάποδα). 8. Πρωτεύουσά της, το Κίεβο. 9. Γράψτε ΑΟ - Ένα ρήμα... "μπάτσικο" (ανάποδα). 10. Είναι το παν, σύμφωνα με συγκεκριμένο φιλοσοφικό σύστημα - Ιταλός Αναρχικός του τέλους του 19ου αιώνα, ένας απ'τους πρωταγωνιστές της εξέγερσης του Σαν Μικέλε.

Ο Αναρχικός δεν είναι όργανο καμιάς συγκεκριμένης Αναρχικής ομάδας. Όσοι συμμετέχουν στην έκδοσή του, αγωνίζονται για μίαν ελεύθερη αυτοδιαχειριζόμενη κοινωνία, απαλλαγμένη από κάθε μορφής εξουσία κι εμπορικούς - κερδοσκοπικούς "νόμους". Στα παραπάνω πλαίσια, δεν απαιτείται η καταβολή κανενός είδους αντιτίμου για την απόκτηση του τεύχους. Οικονομική και κάθε άλλη ενίσχυση (συνεργασίες, υποδείξεις, ειδήσεις...) είναι ευπρόσδεκτη απ'όσους συμφωνούν με τις παραπάνω αρχές μας. Η αναπαραγωγή όλης ή μέρους της ώλης όχι μόνο επιτρέπεται, αλλά κι αποτελεί επιδίωξή μας. Η αξιοπρέπεια - και μόνο - επιβάλλει την αναφορά της πηγής των αναδημοσιευμάτων.

... έτσι απλά ...

Πριν 30 χρόνια, το γνωστό "σαμποτάζ του Έβρου" και λίγες μέρες αργότερα τα "Ιουλιανά" προετοίμαζαν την έλευση της "εθνοσωτηρίας" 21ης Απριλίου.

Στις 17/6/95 κάποιοι παλιοί σύντροφοι και φίλοι θυμήθηκαν τον πρόωρα χαμένο Σταμάτη Μιχαηλίδη, (έφυγε στις 16/6/94, στα 49 του χρόνια), τον έναν από τους δυο φαντάρους που κατηγορήθηκαν σαν δράστες εκείνου του σαμποτάζ, συνελήφθησαν, βασανίστηκαν κι αποδείχτηκαν τελικά προχουντικά θύματα της συμμορίας του Παπαδόπουλου...

Σε λίγες μέρες, κάποιοι θα θυμηθούν τον Σωτήρη Πέτρουλα που στις 23/7/1965 έπεφτε νεκρός στο κέντρο της Αθήνας από τα - και τότε "ακίνδυνα" - δακρυγόνα των μπάτσων...

Όπως και σήμερα, έτσι και τότε (τηρουμένων κάποιων αναλογιών) ο τύπος ασχολιόταν με το θέαμα... Με το θέαμα των αριστερών που τους κατασπάραζαν τα θηρία της πολιτικής ζωής, με το θέαμα που πρόσφεραν οι Πρόσκοποι και οι Άλκιμοι, οι Ελπιδοφόροι κι οι Χαλυβδόκρανοι κι οι Τεταρταυγουσιανοί των σημερινών "αστέρων", Πλεύρη και Δενδρινού, ενώ η ΚΥΠ και το συγκρότημα Λαμπράκη ζέσταιναν τις μηχανές των τάνκς του Παπακού...

Σήμερα, 30 χρόνια μετά, τα συγκροτήματα της πλεόρασης, του ραδιοφώνου και του τύπου, μαζί με τις μυστικές υπηρεσίες ετοιμάζουν τη νέα χούντα. Προχουντικοί και χουντικοί βρυκόλακες, Πλεύρηδες, Δενδρινοί, Μαστοράκηδες, Γεωργαλάδες και μεταχουντικοί επίδοξοι διάδοχοί τους στην "σωτηρία του έθνους", Μιχαλολιάκοι και Καψάληδες και φονιάδες μεταγκοτζαμανικοί, Θεοδωράκηδες και Ράδοι κι Μανώλογλου, ΜΑΒΗδες κι ΕΚΑΣίτες, αναγορεύονται σε λαϊκούς ήρωες απ' τους Λαμπράκηδες, τους Τεγόπουλους, τους Κυριακού και τους Καρτζαφέρηδες...

Μόνο που σήμερα, είμαστε εδώ εμείς. Μια άλλη "αριστερά" που δεν είναι διατεθειμένη να παίξει το ρόλο του μάρτυρα.

Λύσεις προηγούμενου σταυρολέξου (No. 33, τεύχος 109)

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1	Φ	Α	Σ	Ι	Σ	Τ	Ι	Κ	Ε	Σ
2	Α	Ο	Υ	Σ	Β	Ι	Τ	Σ	■	Τ
3	Ι	■	Ρ	■	Α	Σ	Ε	■	Φ	Ο
4	Α	Ρ	Μ	Ο	Σ	■	Ρ	■	Α	Λ
5	■	Ι	Α	Σ	Τ	■	Π	Ο	Λ	Η
6	Ρ	Α	Τ	Σ	Ι	Σ	Μ	Ο	Σ	■
7	Ε	■	Α	Ι	Κ	■	Ι	Ο	Τ	Η
8	Υ	Σ	■	Κ	Α	Ρ	Λ	■	Α	Θ
9	Μ	Α	Τ	■	■	Ε	■	Ι	Φ	Α
10	Α	Π	Ο	Π	Ε	Ι	Ρ	Α	■	Λ

τα... στίγματα... στίγματα... στίγματα... στίγματα... στί

Όταν τα ανθρώπινα δικαιώματα κουρελιάζονται σε κάποια ξένη χώρα, με την οποία "δεν τα πάμε καλά", η δική μας σπεύδει να καταδικάσει την βαρβαρότητα του αλβανικού, του τουρκικού, του σκοπιανού καθεστώτος...

Όταν τα ανθρώπινα δικαιώματα κουρελιάζονται σε κάποια ξένη χώρα, με την οποία "τα πάμε καλά", η δική μας αποσιωπά εντελώς το γεγονός...

Όταν τα ανθρώπινα δικαιώματα κουρελιάζονται στη δική μας χώρα κι όταν το γεγονός αυτό δεν γίνεται δυνατόν να κουκουλωθεί, οι αντιδράσεις είναι τελείως διαφορετικές...

Ένας άνθρωπος, λοιπόν, ο Π. Παντελίδης, κρατούμενος για χρέη, χωρίς να έχει εκδοθεί γι' αυτό κάποια τελεσίδικη και αμετάκλητη απόφαση δικαστηρίου, παρουσίασε σοβαρό καρδιολογικό πρόβλημα και χρειάστηκε να μεταφερθεί επείγοντως στο νοσοκομείο Παπανικολάου της Θεσσαλονίκης. Εκεί, τη θεραπεία του ανέλαβε ο... μπάτσος Κ.Χριστοδούλου (!), που θεώρησε πρότερον να τον αλυσοδέσει στο κρεβάτι, για να μπορεί ο ίδιος να παρενοχλεί τις νοσοκόμες, χωρίς να φοβάται απόδραση του κρατουμένου !!!

Χάρη στους συγγενείς και τους συνηγούς του, το βασανιστήριο καταγγέλθηκε αμέσως στη Διεθνή Αμνηστία, η οποία απευθύνθηκε στα ελληνικά ΜΜΕ, για περισσότερες πληροφορίες. Το πράγμα, λοιπόν, δεν μπορούσε να κουκουλωθεί. Και τότε, εφημεριδογράφοι και ηλεκτρονικοί ενημερωτές έσπευσαν να παρουσιάσουν... συμπτώματα καλπάζουσας δημοκρατικής ευαισθησίας !

Η έλλειψη, πάντως, οικονομικού ενδιαφέροντος (κάθε άλλο, πρέπει να

ομολογήσουμε) από την αποκάλυψη των θεραπευτικών μεθόδων στην ευρωπαϊκή μας επαρχία, εκ μέρους των συναρμοδίων υπουργών δικαιοσύνης κι όλων των υπολοίπων μελών της "σοσιαλιστικής" μας κυβέρνησης, εμπόδισε την εξαπλώση της επιδημίας στον παλιό "κόσμο".

Ο υπουργός δικαιοσύνης, Σάκης Πεπονής, δήλωσε αμέσως ότι το θέμα δεν αφορούσε το υπουργείο του, αφού "η εκτός των φυλακών κράτηση και φύλαξη των κρατουμένων είναι αποκλειστική ευθύνη της αστυνομίας..."

Ο υπουργός δημόσιας τάξης, Σήφης Βαλυράκης, έσπευσε να δηλώσει ότι το "επεισόδιο της Θεσσαλονίκης αποτελεί ένα μεμονωμένο περιστατικό", κι αρνήθηκε να κάνει δηλώσεις επειδή "το θέμα έχει παραπεμφθεί στην δικαιοσύνη".

Και, τελικά, εδέχθη να κινηθεί κατά του Κ.Χριστοδούλου... ΕΔΕ ("Ενορκη Διοικητική Εξέταση"), μ' εντολή του αστυνομικού διευθυντή Θεσσαλονίκης Καρακοντίνου ύστερα από σχετική διαταγή του αρχηγού της ΕΛΑΣ, Χουρδάκη... Ο κακούργος αστυνομικός (τα βασανιστήρια δίδονται - κατά τον ελληνικό νόμο - σε βαθμό κακουργήματος) τέθηκε σε διαθεσιμότητα !

Κάτι τέτοια είναι που βάζουν τον κόσμο στον πειρασμό "να απονείμει μέρος του την δικαιοσύνη"...

Όσο για τους δικαστές και τους εισαγγελέες, εκείνους που καταδίκασαν τον Π.Παντελίδη στα βασανιστήρια - έχοντας πλήρη επίγνωση της κατάστασης που επικρατεί στις ελληνικές φυλακές - όσο κι εκείνους που παρέλειψαν το καθήκον τους να

προστατεύσουν τον Παντελίδη και να τιμωρήσουν τον Κ.Χριστοδούλου, αυτοί, καλυμμένοι πίσω απ' την ανεξαρτησία της δικαιοσύνης, δεν κινδυνεύουν να πάθουν τίποτε...

Και το πράγμα, σιγά-σιγά, ξεχάστηκε. Βλέπετε, στην επικαιρότητα ήρθαν άλλες υποθέσεις... Η δίκη των σατανιστών, π.χ. ...

Ακούς εκεί, όμως! Οι συνήγοροι των σατανιστών να μην θέλουν την παρουσία των τηλεοπτικών μέσων στην αίθουσα του κακουργιοδικείου!!! Αν είναι δυνατόν! Μα, γίνεται δημοκρατία χωρίς κανάλια; Μήπως έχουν την εντύπωση πως μπορεί να απονείμει δικαιοσύνη μόνη της μια φουκαριάρα προεδρίνα, με τη βοήθεια μόνο 2 τακτικών δικαστών και 4 ενόρκων; Δεν είμαστε καλά... Εδώ υπάρχει, κύριοι, η κοινή γνώμη που διψάει αίμα και σπέρμα... Δεν μπορείτε, εσείς, δικηγόροι της πεντάρας, να στερείτε απ' τον ελληνικό λαό την πνευματική τροφή του! Ούτε απ' τους δικαστές το αναφαίρετο δικαίωμά τους να γίνουν σουπερσέρ! Μεθαύριο, οι άνθρωποι αυτοί θα κληθούν απ' τη χούντα να σχηματίσουν κυβέρνηση!

Αλήθεια, γιατί καμιά τηλεόραση και καμιά εφημερίδα δεν μας έδειξε τη φάτσα του βασανιστή Κ.Χριστοδούλου; Πώς; μας είπαν "αρμόδιες πηγές", Δεν ξέρετε πως υπάρχει νόμος που απαγορεύει την φωτογράφιση και την μαγνητοσκόπηση ενός κατηγορουμένου, χωρίς την συγκατάθεσή του;

Ο σατανισμός, ωστόσο, για να μην βγαίνουμε εκτός θέματος, "έχει πολλά ποδάρια"... Κι οι αποκαλύψεις, που αρχίζουν να βγαίνουν στη φόρα, είναι πράγματα συνταρακτικές. Γιατί, πώς αλλιώς να χαρακτηρίσουμε την αποκάλυψη πως η Μαρία Δουράκη είναι σατανίστρια (!) ➔

τα... στίγματα... στίγματα... στίγματα... στίγματα... στί

“Δαιμονισμένη, τρελλή, αμόρφωτη και επικίνδυνη”, αποκάλυψε ο συνεργάτης του ραδιοφώνου της εκκλησίας της Ελλάδος, Πανώτης, την Μαρία Δουράκη, στις 16/2/95. Και πρόσθεσε “άμα τη θεά του προσώπου της δαιμονικής αυτής γυναίκας, κλείνετε τις τηλεοράσεις”...

Αφορμή της σφοδρής επίθεσης της εκκλησίας κατά της Δουράκη ήταν η μετάδοση από την εκπομπή της στο φασιστικό ΤΗΛΕΤΩΡΑ βιντεοκασέτας, όπου - κατά την Δουράκη - φαινόταν ο μπροπολίτης Δημητριάδος Χριστόδουλος να συμμετέχει σε... “σατανιστικές τελετές” (όπως ονόμασε η Δουράκη κάποιες γιορτές Ιθαγενών της Αυστραλίας !), καθώς και κάποιοι βαρείς χαρακτηρισμοί που εκτοξεύτηκαν απ’τη Δουράκη κατά του αρχιεπισκόπου Αυστραλίας, Στυλιανού Χαρκιανάκη, στις 15/2/95.

Έτσι, η φανατική “ορθόδοξη” και μέγχις απδίας “ελληνολάτριά” Μαρία Δουράκη “κόπηκε” απ’το κανάλι του εξ ίσου “ορθόδοξου” κι “ελληνολάτρη” Γρηγόρη Μικαλόπουλου, επειδή τα έβαλε με τον - μια απ’τα ίδια - Χριστόδουλο Δημητριάδος (που εκτός από χριστιανός, είναι και ένθερμος απολογητής της χούντας του ‘67-’74).

Στις 9/6/95 - σχεδόν τέσσερεις μήνες μετά τα παραπάνω - οι ΝΕΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ (το βδομαδιατικό έντυπο του Μικαλόπουλου) δημοσίευσε “ανοικτή επιστολή” της Μαρίας Δουράκη, στην οποία αναφέρονταν λεπτομερώς τα γεγονότα κι εκφράζονταν “παράπονα” προς τον Μικαλόπουλο (που είναι και “καναλαρχής” του ΤΗΛΕΤΩΡΑ κι εκδότης της ημερήσιας ΕΛΕΥΘΕΡΗΣ ΩΡΑΣ), επειδή της “έκοψε” την εκπομπή κι “ενέδωσε στις πιέσεις της ομάδας Χριστοδούλου-Στυλιανού”, παραχωρώντας τους μάλιστα και συνέντευξη... Αυτά ήταν τα γεγονότα που προκάλεσαν τον ενδοελληνοχριστιανικό εμφύλιο πόλεμο. Αυτά, ωστόσο, ήταν μόνο η επιφανειακή αφορμή. Η βαθύ-

τερη απία - όπως αποκαλύπεται στ γράμμα της Δουράκη - είναι η “πανάρεσις του οικουμενισμού”.

Στην εκκλησιαστική ορολογία, ο “οικουμενισμός” περιγράφει την τάση συνένωσης όλων των χριστιανικών εκκλησιών και δογμάτων σε ένα ενιαίο σύνολο.

Και τί μας νοιάζει εμάς; θ’αναρωτηθούν πολλοί αναγνώστες...

Κατ’αρχήν μας ενδιαφέρουν πάντα οι εξελίξεις στο στρατόπεδο της άκρας δεξιάς, έστω και της “άκρας δεξιάς του Μικαλόπουλου”, που πρέπει να τονίσουμε ότι την θεωρούμε γιαλανιζή (yalanci στα τουρκικά σημαίνει “ψεύτικος”), αφού οι σχέσεις της με το ΠΑΣΟΚ είναι πασιγνώστες.

Ενδιαφέρον, όμως, παρουσιάζουν πάντα και τα της εκκλησίας, αφού ο ρόλος της του στυλοβάτη της εξουσίας είναι κι αυτός γνωστός. Εκτός αυτού, δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι η εκκλησία είναι ένας από τους μεγαλύτερους κεφαλαιοκράτες και εργοδότες στον σημερινό κόσμο.

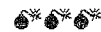

Η εκκλησία, λοιπόν, όπως και κάθε άλλος εξουσιαστικός οργανισμός, ασκεί την δική της πολιτική, τόσο μέσα στο εσωτερικό της, όσο και έξω απ’αυτήν. Φυσικά, αυτή η “εξωεκκλησιαστική” πολιτική της εκκλησίας, παρουσιάζει ιδιαίτερο ενδιαφέρον. Αν αναλογιστούμε το ρόλο που διαδραμάτισε το Βατικανό στον 2ο παγκόσμιο πόλεμο (καθώς και τον λιγότερο γνωστό, αλλά όχι ήσσονος σημασίας ρόλο της ορθόδοξης εκκλησίας, με προεξάρχον το πατριαρχείο της Μόσχας), δεν είναι δυνατόν να αγνοήσουμε το ρόλο που παίζει η εκκλησία σήμερα, στις τραγικές εξελίξεις της γεγονικής μας Γιουγκοσλαβίας ή στην ανάπτυξη (ή στην αναχαίτηση) του ισλαμικού φα-

νατισμού, στην πολιτική ζωή της Λατινικής Αμερικής κλπ.

Δεν μπορούμε να επεκταθούμε περισσότερο, λόγω του περιορισμένου χώρου. Ίσως, κάποτε, ν’ασχοληθούμε με το θέμα ειδικότερα. Θα περιοριστούμε, λοιπόν, σε τρεις μόνο προτάσεις: **Ο ρόλος της εκκλησίας (όχι μόνο της χριστιανικής), στις μέρες μας, είναι ιδιαίτερα σημαντικός και χρειάζεται στενή παρακολούθηση. Το φαινόμενο του “οικουμενισμού” σχετίζεται άμεσα με τη “νέα τάξη πραγμάτων”. Φυσικά, κανείς δεν μπορεί να διαχωρίσει το ρόλο της εκκλησίας από το ρόλο της θρησκείας, τουλάχιστον με την έννοια της οργανωμένης “ιδεολογίας”.**

Επί τη ευκαρία, να θυμίσουμε και τον χαφιέδικο ρόλο του πατρός Αλεβιζόπουλου (του τμήματος “καταπολεμήσεως αιρέσεων” της “εκκλησίας της Ελλάδος”) στη Γερμανία, επί χούντας.

Μιας όμως κι αναφερθήκαμε στον Γρηγόρη Μικαλόπουλο, δεν μπορούμε να μην συνεχίσουμε - έστω και με δυο λόγια - τον γάμο του Παύλου Γλύζμπουργκ...

Κατ’αρχήν πρέπει να πούμε ότι οι διαστάσεις που παίρνει το θέμα δεν είναι καθόλου τυχαίες και δεν οφείλονται μόνο στην αισχροκέρδεια των μεγιστάνων της βιομηχανίας της πληροφόρησης της κοινής γνώμης. Οι εξελίξεις, τουλάχιστον στον χώρο της Νέας Δημοκρατίας, οι δηλώσεις των φιλοβασιλικών βουλευτών (κύρια του βουλευτή Λακωνίας, Θανάση Δαβάκη και της βουλευτινίας Παρθένας Φουντουκίδου), αλλά και οι αντιδράσεις του ΠΑΣΟΚ (πού ούτε λίγο-ούτε πολύ έθεσε πολιτειακό θέμα) δείχνουν ότι “η βαλίτσα πάει μακρύτερα”... ➡

τα... στίγματα... στίγματα... στίγματα... στίγματα... στί

Τα πράγματα, ωστόσο, τόσο στην Ελλάδα όσο και στον υπόλοιπο κόσμο, χαρακτηρίζονται στις μέρες από μια "ρευσιτότητα". Έτσι, δεν πέρασαν λίγες μέρες απ'όταν γράφθηκαν οι προηγούμενες σελίδες και το δικαστήριο αποφάσισε την αποβολή των ΜΜΕ από τη δίκη των σατανιστών. Έτσι, οι μεν οθόνες δεν δείχνουν πια τίποτε, οι δε εφημερίδες γράφουν ό,τι θέλουν...

Στην Ευρυτανία, στη Φθιώτιδα και στο Πεδίο του Άρεως, στην Αθήνα, τιμήθηκε η μνήμη του Άρη Βελουκιώτη. Η παρουσία των ελάχιστων επιζώντων συναγωνιστών του ήταν ιδιαίτερα συγκινητική. Συγκινητική ήταν κι η παρουσία κάποιων - περισσότερων - νεώτερων στην ηλικία... Σημάδι ότι η μνήμη εξελίσσεται σε παράδοση...

Ευτυχώς, γιατί η μνήμη η απλή θα αναφερόταν - όπως πολύ σωστά αναφέρεται - μόνο στις τότε συνθήκες και θα κατατριβόταν με τον εντοπισμό και την απόδοση ευθυνών. Η παράδοση, όμως, χωρίς να αποσιωπά τις ευθύνες και την ιστορική πραγματικότητα, καταφέρνει να μετουσιώσει τη μνήμη σε κινήτήριο μοχλό της κοινωνικής επικαιρότητας.

Τελικά, το δικαστήριο έδωσε τα δημοσιογραφικά κοράκια από τη δίκη των σατανιστών. Ο σατανισμός, ωστόσο, εξακολουθεί να πουλάει... Ακόμη και τον φασιστάκο Καυάλη του ΣΤΟΧΟΥ είδαμε στο "πρώην δημοκρατικό" ΚΑΝΑΛΙ 5 να "εκφράζει τη γνώμη του", λες και δεν την ξέραμε... Άει στο διάολο!

Αλήθεια, θαυμάσατε τη δημοκρατικότητα του καναλιού του Κουρή; Ακούσατε τις "απόψεις" του Γεωργιάδη ("διευθυντή - αρθρογράφου" του ΟΝΟΜΑΤΟΣ); Τότε μπορείτε να γιαουρωώσετε τον πρόεδρο του δικηγορικού συλλόγου Τάκη Παππά και να τον χαρακτηρίσετε **συνομιλητή της νέας χούντας...**

Δυο νεαρά κορίτσια αποπειράθηκαν πριν λίγες μέρες να τερματίσουν τη ζωή τους. Το πρώτο επειδή δεν πέρασε στις σχολικές εξετάσεις. Το δεύτερο επειδή το μάλωσαν όταν ανακάλυψαν ότι κάπνιζε.

Την πρώτη περίπτωση την πλήρωσε το "νοσοκομειακό σύστημα"... Την δεύτερη, οι "μάρτυρες του ιεχωβά"... Και στις δυο περιπτώσεις, οι γονείς έμειναν ατιμώρητοι.

Με την "ευκαιρία" της δεύτερης αποπειρας ανθρωποκτονίας, πάντως, ξαναήρθε στην επιφάνεια κι ένα "παλιό ντοκουμέντο". Πρόκειται για μια έκθεση της ΕΥΠ, σχετικά με τη δράση των "μαρτύρων του ιεχωβά"... Την "ανακάλυψε" κάποιος δημοσιογραφικός ονόματι Κασίμης και την πρόβαλε το ΣΤΑΡ, μολονότι η ΕΥΠ έχει καταγγείλει αυτή την έκθεση σαν πλαστή. Στις 26/6/95, στον ίδιο τηλεοπτικό σταθμό, ο άλλος "σταρ" της μικρής οθόνης, ο Παναγιωτόπουλος (ελέω συγγενούς εξ αγχιστείας), με ύφος - και πρακτική - μεγάλου ιεροεξεταστή, ανέκρινε γιατρούς, παπάδες, εγκληματολόγους, δικηγόρους, μάρτυρες του ιεχωβά κλπ..., για να μην καταλάβει τελικά κανείς περί τίνος επρόκειτο. Αφού παρουσίασε έναν ακταρμά θρησκείας, νομικής και ιατρικής, εμπλουτισμένον με εγκώμια για τον συνάδελφό του Κασίμη, ο Παναγιωτόπουλος χαμογέλασε ευχαριστημένος με τον εαυτό του που εμπόδισε τους πάντες να μιλήσουν και πήγε στο λογιστήριο του καναλιού, να εισπράξει τα κόπια του...

ΤΑ ΠΛΟΥΤΗ ΤΟΥΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΑΙΜΑ ΜΑΣ. Μ'αυτόν τον τίτλο κυκλοφόρησε το ΑΛΦΑ στις 24/6/95. Η αναφορά στη σύλληψη του εκδότη του, Σπύρου Δαπέργολα, είναι σαφής και γίνεται σαφέστερη με, τον υπότιτλο "ΕΓΚΛΗΜΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΝΑ ΛΗΣΤΕΥΕΙΣ ΜΙΑ ΤΡΑΠΕΖΑ, ΕΓΚΛΗΜΑ ΕΙΝΑΙ ΝΑ ΙΔΡΥΕΙΣ ΜΙΑ ΤΡΑΠΕΖΑ". Ο Σπύρος Δαπέργολας πιάστηκε μαζί με τον φίλο του, Χρυσόστομο, καθώς

προσπαθούσαν να ληστέψουν υποκατάστημα τράπεζας, στο κέντρο της Αθήνας.

Συμφωνούμε, ως ένα σημείο, με τους τίλους και με το περιεχόμενο του σχετικού άρθρου του ΑΛΦΑ...

Δεν αρκεί ωστόσο μια "ληστεία". Οι κοινωνικές δομές πρέπει να κατεδαφίζονται συθέμελα κι όχι με "ενεσούλες", που, στην συγκεκριμένη περίπτωση δεν απέδωσαν. Το πρόβλημα δεν είναι το ποιος έχει τα πλούτη. Όποιος κι αν τα έχει, το θέμα είναι το ότι τα έχει.

Το αν ο ιδιοκτήτης του πλούτου τον απέκτησε εκμεταλλευόμενος το αίμα μας ή αν τον απέκτησε κλέβοντας τον από εκείνον που εκμεταλλεύτηκε το αίμα μας, δεν μας πολυενδιαφέρει, απ'τη στιγμή που το αίμα μας δεν μας επιστρέφεται.

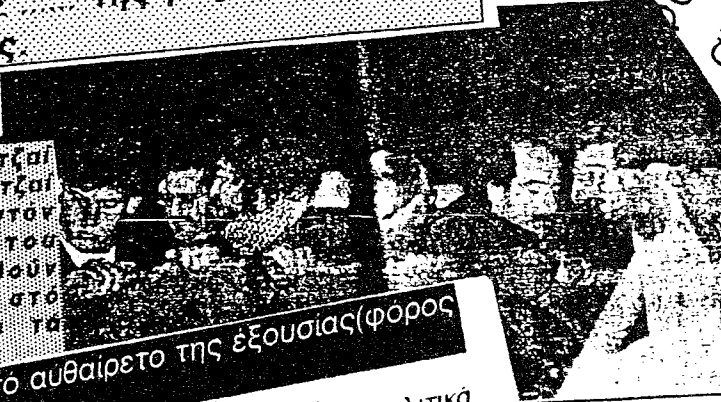
Έχουμε ξαναγράψει ότι για μας, η **ιδιοκτησία είναι κλοπή**, επειδή, με τη σειρά της η κλοπή παράγει ιδιοκτησία.

Όσο κι αν, συναισθηματικά συμφωνούμε με τον συγκεκριμένο και με πολλούς άλλους ληστές τραπεζών, είμαστε υποχρεωμένοι να τονίσουμε ότι, για μας, **Αναρχία δεν σημαίνει αναδιανομή του πλούτου. Αναρχία σημαίνει διάλυση του πλούτου, μέσα σε μια κοινωνία όπου τα αγαθά δεν ανήκουν σε κανέναν, αλλά χρησιμοποιούνται απ' όλους ελεύθερα. Και φυσικά, Αναρχία σημαίνει σεβασμός στη ζωή και στη σωματική ακεραιότητα ατόμων κι αθώων ανθρώπων, επειδή Η ΒΙΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΘΗΛΥΚΟ ΤΟΥ ΒΙΟΣ, ΑΛΛΑ Η ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ.**

**ΜΙΚΡΟ ΑΦΙΕΡΩΜΑ 1 : ΟΙ ΑΠΟΘΗΚΕΣ ΤΗΣ ΜΝΗΜΗΣ ΤΖΑΙ ,
ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ.**

Μια αποκλυπτική στιγμή. Για την συνέχεια τζαί την διδχωση του χωρου της Λεμεσου. Αλλα τζαί για το μελλον των συγκρουσεων στην πολη, στον βιωμενο οστικο χωρο. Για την πολιτική του μελλοντος. Τα κειμενα που ακολουθουν σκιαγραφουν σημεια χαραγμενα στο υποσυνειδητο των υπεστων διαδρομων. Θα τα ζαναποουμε.....

Η νέα πολιτική: η αυτονομία των πολιτών και το αυθαίρετο της εξουσίας(φορος τιμης στην αντίσταση στις μπουλτοζες).

Τα γεγονότα που μόνα τους έν σημαίνουν πολλά πράματα. Ιδιαίτερα σήμερα που τά πολιτικά τζαί κοινωνικά γεγονότα μοιάζουν με ύποσμηιώσεις στις διαφημίσεις οι όποιες προσπαθούν να μας δημιουργήσουν αντί να ικανοποιήσουν ανάγκες. Οι πολιτικές μας ανάγκες σήμερα να περιμένουμε. Γεγονίδια τά όποια σαν εκπαιδευμένοι καταναλωτές έχουμε μάθει έθισμού.

Όποτε τó πρώτο παράδοξο με την αντίπαράθεση στις 'Αποθήκες Θεοδοσίου είναι ότι είχαμε ένα αυθεντικό άτοφιο γεγονός. Ένα γεγονός που κουτσά στραβά μήτκε και στά media και μας ύποχρέωσε να τó συζητήσουμε. Περί χαλαμάντουρων και ιστορικής μνήμης. Περί κρατικής βίας και παθητικής αντίστασης. Και άκόμα , και αυτό είναι τó φοβερό , περί οικονομικών συμπερόντων. Και ό γυμνός βασιλιάς στό δημαρχείο , στην μακάρια άγνοια του , αυτοδιαφήμιζε την ένοχή του : "οί άποθήκες μου είναι 200 μέτρα από τις άποθήκες Θεοδοσίου".

Δέν νομίζω να άξιζει τόν κόπο ή ένασχόληση με την εξουσία στόν Δήμο Λεμεσου. Όταν σε διάστημα λίγων 24ωρών έχουν είπωθει τόσα άλυσιδωτά ψέματα-πρέπει να καταδάφιστούν γιατί θά πληρώσουμε αποζημίωση, δέν άκούσαμε την ανακοίνωση των ιδιοκτητών ότι δέν ήθελαν άποζημίωση, δέν πήραμε την έπιστολή τους, την πήραμε άλλά ήταν άνυπόγραφη, σας άφαιρώ τόν λόγο κυρία..... έχω άπόφαση του Δ.Σ., τελικά δέν έχω άκριβώς άπόφαση για αυτό τó θέμα άλλά με συμβούλεψαν ειδικοί..... άλλά δέν θά τούς πω..... άπλα ειδικοί..... -τί να πεις; Νάν καλά τά θκιακόσια μέτρα τζαί τó Χατζηπαύλειον Έμπορικόν Κέντρο. Στη Λεμεσό δέν λειτουργεί ή έννοια του Δήμου η ή άστική έννοια της τοπικής αυτοδιοίκησης. Στην πολη που έγινε σύμβολο του άγώνα των πολιτών για έλεγχο της ζωής τους σε άλλες δεκαετίες έχουμε γυρίσει πίσω.....Πρίν την δεκαετία του 1940.....Η πολη που είσιεν κάποτε δήμαρχο τόν Πλουτή τόν Σέρβαν έκατάτησεν στόν Χατζηπαύλον.....Άλλά έν να τά πούμεν άλλην φοράν ίνταλως τó κράτος της Λευκωσίας τζαί οι άστοί της πολης έκοψαν τζαί έραψαν με διορισμούς τζαί τó "έτσι θέλω" για 25 χρόνια (60-85) για να ξαναεπιβάλουν την κυριαρχία-τους στην Λεμεσό.

Μέσα άπ' τις συγκυρίες των κομματικών συμπερόντων του ΔΗΣΥ και του ΔΗΚΟ ή πολη έχει παραδωθεί σήμερα στους Μεγαλο'ιδιοκτήτες γής. Φέουδο ή company town; Και ό ύστερικός αντίκομμουνισμός ταίριαζεν γάντι. Βεβαίως.....ποιοί τολμούν να άμφισβητήσουν τόν Κύριον Χατζηπαύλον , τόν έφέντη....; Τά κομμούνια. Βεβαίως σήμερα δέν χρειάζονται Χίτες ή ΕΟΚΑ Β . Έχουμε κράτος. ΜΜΑΔ. Παραβίαση νόμου που δέν ύπογράφτηκε. Μά χρειάζεται να ύπογράψουν τούς νόμους τούς τά άφεντικά; Όμως οι μνήμες που χαρακτήκαν τόν ύποσυνειδητο τζιήνων που έβρέθηκαν μπροστά στις μπουλτοζες ή τζιήνων που έκατάλαβαν την άλήθεια πίσω άπ' την λογοκρισία των media θά επιστρέψουν.....

Σάν διεκδίκηση της αυτονομίας των πολιτών από τó κράτος, τó κεφάλαιο τζαί τά ΜΜΕ.....Όπως πάντα τó νέο γενιέται 5 λεπτά πρίν από τά μασάνυχτα.....πρίν τó τέλος του παλιού.....όταν τó νέο κυκλοφορήσει με τά δικά του ρούχα στις άπελευθερωμένες γειτονίες της πολης , ό Χατζηπαύλος θά είναι άνέκδοτο για μικρά παιδιά.....

άποθήκες

**Συμπλοκές ψες
στις
Αποθήκες**

Ο ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ, Νο.110
σελίδα 6

ΘΚΙΑΝΕΜΑ θα πει "σουλάτο". Είναι ο τίλος νέου περιοδικού που κυκλοφόρησαν οι σύντροφοι στη Λεμεσό της Ερωήσου (Κύπρου), που θα συνεχίσουν βέβαια την έκδοση του **ΤΡΑΙΝΟΥ**, θα κυκλοφορν όμως και το **Θκιάνεμα**, σαν τερεζίνα σε συντομότερες διαδρομές. Τα κειμενα αυτής και της τελευταίας σελίδας είναι παρμένα από εκεί. Ευχόμαστε κάθε επιτυχία στους συντρόφους και περιμένουμε το επόμενο τεύχος.

1967 - 1995

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΠΙΘΑΝΟΤΗΤΕΣ ΜΙΑΣ ΝΕΑΣ ΧΟΥΝΤΑΣ ;

Στα τεύχη 107 & 109 εξετάσαμε ήδη τις σχέσεις της "δημοκρατίας" με την δικτατορία, καθώς και τη στάση του μεταδικτατορικού πολιτικού κόσμου απέναντι σε μια ενδεχόμενη νέα στρατιωτική χούντα. "Οπτική γωνία" της εξέτασής μας ήταν το κατά πόσο η στάση αυτή προετοιμάζει μια νέα δικτατορία. Συνεχίζουμε λοιπόν...

Ιδεολογική προετοιμασία

Οι δικτατορίες, χωρίς καμμιά εξαίρεση, παρουσιάζουν κάποια κοινά χαρακτηριστικά. Το χαρακτηριστικότερο απ'αυτά είναι η ιδεολογία τους.

Είπε αυτή είναι εθνικιστική, είτε φασιστική, εθνικοσοσιαλιστική, είτε προλεταριακή, είτε ό,τιδήποτε άλλο, μια δικτατορία διαπνέεται πάντα από μίαν ιδεολογία ολοκληρωτική.

Η ιδεολογία μιας δικτατορίας πρέπει να αγκαλιάζει όλες τις ανθρώπινες δραστηριότητες και να τις στρατεύει στον "κοινό σκοπό", που δεν είναι άλλος από την "σωτηρία της χώρας". Η εργασία, η καλλιπαιδική δημιουργία, η πνευματική παραγωγή, η χρήση του ελεύθερου χρόνου, η κατανάλωση, ο αθλητισμός, το φαγητό, ακόμη κι ο έρωτας πρέπει να υπηρετούν τον "κοινό σκοπό".

Η ιδεολογία μιας δικτατορίας πρέπει να είναι ιδεολογία όλων ανεξαιρέτως των δικτατορευομένων. Η οποιαδήποτε ιδεολογική παρέκκλιση δεν είναι, απλά, "αντιδικτατορική". Αντιστρατεύεται τον "κοινό σκοπό". Είναι αντεθνική.

Φυσικά, παράλληλα με το δικαίωμα στη διαφορά, καταργείται και κάθε δικαίωμα στην ατομικότητα. Μαζί τους, απαγορεύονται και οι όποιες δι-ατομικές σχέσεις.

Αν, ωστόσο, η δικτατορία είναι ο εφαρμοστής του ολοκληρωτισμού, δεν πρέπει να ξεχνάμε πως η "δημοκρατία" είναι η τροφή του. Και "αποθετικά", αλλά και "θετικά"...

Στην προσπάθειά της να "σπάσει" τις κοινωνικές ομάδες, η "δημοκρατία" καλλιεργεί έναν - πλαστό και ψευδείς - ατομικισμό. Η άποψη πως "σε μια δημοκρατία όλοι οι πολίτες έχουν τα ίδια δικαιώματα και τις ίδιες υποχρεώσεις", σε συνδυασμό με την "επίπλευση των φετών", και παράλληλα η, εν ονόματι της παραδοχής της διαφορετικότητας, ανοχή του συνόλου προς κάθε λογής "επιπιδειούς" κι η ανακήρυξη αυτών των τελευταίων σε ρυθμιστές της ζωής όλων των άλλων, οδηγεί στη διατύπωση του αφορισμού πως "σε μια δημοκρατία όλοι είναι ίσοι, αλλά μερικοί είναι πιο ίσοι από τους άλλους"... Η δυνατότητα των πολιτών να ψηφίζουν κάθε 4 χρόνια κάποιους υποψηφίους της αρεσκείας τους και η μετατροπή - μέσα ακριβώς από τους "δημοκρατικούς" θεσμούς - αυτών των υποψηφίων σε εξουσιαστές που στη συνέχεια αποδεικνύονται, με μαθηματική ακρίβεια, σφετεριστές της λαϊκής εντολής, προδότες της λαϊκής βούλησης, κοινοί απατεώνες, από τη μια παραπλανά τους πολίτες και τους κάνει να νομίζουν πως σαν άτομα δρουν κι επιδρούν στη ζωή τους, κι από την άλλη εξαφανίζει κάθε δυνατότητα του ατόμου - είτε ως ψηφοφόρου, είτε ως ψηφισζομένου - να δράσει και να επιδράσει οπουδήποτε.

Η "δημοκρατία" - αν εξαιρέσουμε τις ψευδαισθήσεις που δημιουργεί και στις οποίες θα επανέλθουμε - είναι το ίδιο ολοκληρωτική όσο και η δικτατορία.

Δεν έχουμε παρά να ρίξουμε μια ματιά στη σημερινή "δημοκρατική" φάση της ελληνικής κοινωνίας για να διαπιστώσουμε "του λόγου το αληθές" :

Τις "διαφορές" ανάμεσα στους πολίτες της χώρας τις εντοπίζουμε σε τελείως εξωτερικά κι επιφανειακά χαρακτηριστικά, π.χ. ντύσιμο, τρόπους χρήσης του ελεύθερου χρόνου, διαπροσωπικές σχέσεις, ψήφο σε διαφορετικά πολιτικά κόμματα, υποστήριξη διαφορετικών αθλητικών ομάδας κλπ. Στο αμέσως βαθύτερο επίπεδο, διαπιστώνουμε μια συνεχώς αυξανόμενη καταθλιπτική ομοιομορφία : Όλοι είναι πδνοθηρες, με την ευρύτερη δυνατή έννοια του όρου (οικονομικό, ηθικό κέρδος). Όλοι θέλουν να εξουσιάζουν (και κατοχυρώνουν την όποια εξουσία τους με την ανοχή της εξουσίας των άλλων). Όλοι την καταβρίσκουν με τον "προσκοπισμό" (και σπεύδουν να ενταχθούν σε κάποια ομάδα)...

Αυτές τις βαθύτερες ολοκληρωτικές τάσεις, που υπάρχουν στον καθένα μας, η "δημοκρατία" τις καλλιεργεί με πολλούς και ποικίλους τρόπους.

Με την απονομή (απ'το "σύνταγμα") της ιδιότητας του πολίτη, γινόμαστε όλοι μέλη της ομάδας "λαός". Μέσω της συμμετοχής μας στον "λαό", γινόμαστε "συνιδιοκτήτες" και "συγκυρίαρχοι" του "κράτους" (ως μηχανισμού διοίκησης) και της "επικράτειας" (ως εδάφους, υπεδάφους, εναερίου χώρου και χωρικών υδάτων). Άσκούμε, βέβαια, εξουσία πάνω σε όσους κατοίκους της χώρας δεν έχουν την ιδιότητα του "πολίτη" (μετανάστες, πρόσφυγες, τουρίστες κλπ.) ή σ'όσους δεν έχουν την ιδιότητα του "πλήρους πολίτη" (ανήλικοι, διανοητικά ανεπαρκείς, ψυχασθενείς κλπ.). Τέλος, γινόμαστε συνένοχοι σ'όλα τα εγκλήματα που διαπράττει ο κρατικός μηχανισμός "στο όνομα του Ελληνικού Λαού"...

Φυσικά, η ιδιότητα του "πολίτη - μέλους του λαού" δεν δωρίζεται. Τα ανταλλάγματα που παίρνει η "δημοκρατική πολίτεια" είναι γνωστότερα με την ετικέτα "υποχρεώσεις των Ελλήνων Πολιτών" και περιγράφονται λεπτομερέστατα στο σύνταγμα, τους νόμους, τα νομοθετικά διατάγματα και τις εγκυκλίους του κράτους.

Το πρώτο αντίλλαγμα που δίνουμε (ή μάλλον που δίνουν άλλοι για λογαριασμό μας) είναι η εγγραφή της απαρχής της ύπαρξής μας στο ληξιαρχικό κατάστιχο... Δίνοντάς το γινόμαστε "μέλη μιας οικογενείας" και "μέλη μιας κοινότητας ή ενός δήμου". Στη συνέχεια, γινόμαστε - πάντα υποχρεωτικά - "πιστοί κάποιας θρησκείας", "μαθητές ενός σχολείου", "στρατιώτες ενός λόχου", "εργαζόμενοι ενός κλάδου", "μέλη ενός συνδικάτου, ενός κόμματος, μιας οργάνωσης"...

Πάνω απ'όλα, όμως, πρέπει να γίνουμε "μέλη κάποιου έθνους".

Έτσι μπορούμε να πούμε ότι η ιδεολογική προετοιμασία της δικτατορίας ξεκινάει από την "δημοκρατία", στον βαθμό που αυτή είναι αντιπροσωπευτική κι εξουσιαστική και όχι άμεση και αντιεξουσιαστική. ➔

1967 - 1995

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΠΙΘΑΝΟΤΗΤΕΣ ΜΙΑΣ ΝΕΑΣ ΧΟΥΝΤΑΣ ;

«Αποθετικά», η «δημοκρατία» προετοιμάζει την δικτατορία με τα ελαττώματά της.

Δεν εννοούμε εδώ την «δημοκρατική δυσκαμψία» κι «αναποτελεσματικότητα» που τόσο πολύ εκμεταλλεύονται οι θιασώτες της δικτατορίας.

Μιλάμε για την καθημερινή απόδειξη του ψευδούς - και του ψεύδους - των «δημοκρατικών αρχών και θεσμών».

Μπορεί η αριστοκρατία, σαν μορφή πολυεύματος και σαν ιδεολογία, να έχει ξεφτίσει. Η «αξιοκρατία», ωστόσο, παραμένει επίκαιρη, όχι μόνο σαν όρος, αλλά και σαν ζητούμενο από την μεγάλη πλειοψηφία των ανθρώπων και μάλιστα σαν σημείο «ιδεολογικής συνάντησης» της μεγάλης μάζας και της πνευματικής ελίτ, όχι μόνο στην Ελλάδα, αλλά σ'ολόκληρο τον κόσμο.

Η αντιπροσωπευτική, κοινοβουλευτική «δημοκρατία», μέσω του εκλογικού συστήματος (τόσο στην πράξη, όσο και στην θεωρία) αποδεικνύεται - ιδιαίτερα στις μέρες μας - φαντασμακροκρατία.

Οι ίσες δυνατότητες όλων των πολιτών να διοικήσουν τα «κοινά», μέσα από την εκλογική διαδικασία, φέρνουν στην εξουσία όχι τους «άξιους και άριστους» διαχειριστές, αλλά τους «πιο ικανούς και καπάτσους» δημαγωγούς και λαοπλάνους. Όταν δε η «δημοκρατία» περνάει κρίση σαν την τωρινή, τότε στην εξουσία δεν αναρριχώνται καν οι λαοπλάνοι κι οι δημαγωγοί, αλλά οι πιο αδιστακτοί κερδοσκοποί και αρριβίστες κεφαλαιοκράτες και υπηρέτες των κεφαλαιοκρατών.

Ακολουθεί το ξέσπασμα των σκανδάλων. Οικονομικών, αλλά και ηθικών... Και φυσικά, η ιδεολογική προετοιμασία της δικτατορίας περνάει μέσα απ'την σκανδαλολογία, και μάλιστα συνειδητά, αφού, χάριν του κέρδους τους, εφημερίδες και ΜΜΕ διογκώνουν τα σκάνδαλα και πολλές φορές τα επινοούν.

Η προετοιμασία από την πλευρά των ακροδεξιών.

Επωφελομένοι, τόσο από τα σπράβιά όσο κι από τα σωστά της «δημοκρατίας», οι ακροδεξιοί ετοιμάζονται να επιβάλουν τη «λύση» τους.

Είδαμε κι όσες στα προηγούμενα τεύχη (107, 109) την αδυναμία των ακροδεξιών να κυριαρχήσουν στο κοινοβούλιο, τουλάχιστον, σαν ακροδεξιοί και όχι καλυπτόμενοι πίσω από τη Νέα Δημοκρατία ή το ΠΑΣΟΚ.

Αυτό, ωστόσο, δεν τους έχει εμποδίσει να παραμείνουν στον κρατικό μηχανισμό και να προωθηθούν σε θέσεις - κλειδιά.

Από εκεί, τον τελευταίο καιρό εξορμούν για να κατακτήσουν μια θέση στην ίδια την ελληνική κοινωνία. Ακμή του δόρατος αυτής της προσπάθειας είναι η προπαγάνδα.

Κι επειδή, φυσικά, η προπαγάνδα είναι πιο αποτελεσματική όταν βασίζεται σε πραγματικά στοιχεία, ο παρακρατικός μηχανισμός έχει κινητοποιηθεί για τη δημιουργία τέτοιων «πραγματικών» στοιχείων.

Η σύνδεση της «τρομοκρατίας» με την εξωκοινοβουλευτική

και την αντικοινοβουλευτική αριστερά, καθώς και με τον «αναρχικό χώρο» υπήρξε το κύριο μέλημα της άκρας δεξιάς, ιδιαίτερα μετά τις πρώτες μεταχουντικές δυναμικές ενέργειες της συμμορίας Καλέντζη και τα κατώματα του Νατσούλη και των ομοίων τους.

Δυστυχώς, πρέπει να πούμε ότι σ'αυτή τους την προσπάθεια οι ακροδεξιοί βοηθήθηκαν σε μεγάλο βαθμό από τα θύματά τους. Οι ακροαριστεροί (ιδιαίτερα οι νεώτερης ηλικίας), μην μπορώντας να ξεπεράσουν την πίκρα τους για την μη δημιουργία αντίρτικου στη διάρκεια της χούντας, την απογοήτευσή τους για τον μεταχουντικό παραμερισμό και την συρρικνώσή τους κι επηρεασμένοι από την μυθολογία των δυτικοευρωπαϊκών «αντίρτικων πόλης», βάλθηκαν να επιβεβαιώνουν τις κατηγορίες των ακροδεξιών, αν όχι με την πρακτική, οπωσδήποτε όμως με την προπαγάνδα τους. (Σε αρκετές χιλιάδες μετριούνται τα «πιστολάδικα» κείμενα που έχουν δει το φως της δημοσιότητας από το 1974 μέχρι σήμερα).

Η σύνδεση της «τρομοκρατίας» με την αριστερά, όμως, δεν επιχειρήθηκε μόνο μέσω της προπαγάνδας (κατευθυνόμενης από ακροδεξιούς συντάκτες αστυνομικών δελτίων), αλλά και από μια σειρά προβοκατόρικων ενεργειών, που βέβαια αποδίδονταν σε «αριστερούς» ή «αναρχικούς δράστες».

Ο Ντάνος Κρυστάλλης δεν ήταν βέβαια ο μόνος. Ο Γιώργος Αλεξιάκης κι οι «αγανακτισμένοι πολίτες» - μπάτσοι που πλιτασικολογούσαν και πλιτασικολογούν τα μαγαζιά της Πατισίων, κάθε φορά που οι Αναρχικοί μπαίνουν στο Πολυτεχνείο, ο εμπρησμός του Κ.Μαρούση, ο εμπρησμός της Πρυτανείας αποτελούν μόνο τα γνωστά επεισόδια που αποδεικνύουν την ύπαρξη ενός οργανωμένου σχεδίου για τη σύνδεση της «τρομοκρατίας» με τον αριστερό χώρο, ενός σχεδίου εκπονημένου στα επηλεία των μυστικών υπηρεσιών της Ελλάδας, αλλά και κάποιων άλλων «συμμαχικών» μας χωρών. (Ας θυμηθούμε το επεισόδιο των δυο Αμερικανών πρακτόρων που εντοπίστηκαν τις παραμονές της 17 Νοέμβρη 1993 στην περιοχή της πλατείας Αμερικής για να μην συλληφθούν και για να μην ξεκαθαριστεί ποτέ το τί ετοιμάζαν, αλλά και τις κάθε τόσο εκδιδόμενες «ταξιδιωτικές οδηγίες» του αμερικάνικου State Department ή τις «διασυνδέσεις του Carlos με την ελληνική τρομοκρατία»).

Στο σημείο αυτό, θα πρέπει να διευκρινίσουμε ότι στόχο αυτών των ενεργειών δεν αποτελούν μόνο οι εξω- και αντικοινοβουλευτικές οργανώσεις, ομάδες και άτομα της αριστεράς, αλλά ακόμη και τα κοινοβουλευτικά αριστερά κόμματα, στελέχη των οποίων (Φίλιπ κλπ.) έχουν βρεθεί στο στόχαστρο «αντιπρομοκρατών» σαν τον Τσεβιά, τους προκατόχους και τους διαδόχους του.

Η «τρομοκρατία», λοιπόν, αποτελεί τον ένα πόλο της ακροδεξιάς προπαγάνδας.

Ο άλλος πόλος περιγράφεται σαν «εθνικά θέματα». Συνθήματα σε τοίκους που καλούν τον ελληνικό λαό «να κηρύξει τον πόλεμο στους Σκοπιανούς», «να απελευθερώσει την Βόρεια Ήπειρο ή την Κύπρο ή την Ανατολική Ρωμυλία» και «να ανακηρύξει πρωτεύουσα του ελληνικού κράτους την Κωνσταντινούπολη».

1967 - 1995

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΠΙΘΑΝΟΤΗΤΕΣ ΜΙΑΣ ΝΕΑΣ ΧΟΥΝΤΑΣ ;

➔ Άρθρα σε έντυπα σαν τον Στόκο και την Χρυσή Αυγή, αλλά και δημοσιογραφικά εθνικιστικά παραληρήματα σ'εφημερίδες σαν την Ελευθεροτυπία, τα Νέα, το Έθνος, τη Νίκη, την Αυριανή κλπ (για να μην αναφερθούμε στον τύπο που πρόσκειται στην επίσημη δεξιά).

Ραδιοφωνικά και τηλεοπτικά δελτία "ειδήσεων" που παρουσιάζουν τους "εχθρούς του έθνους μας έτοιμους να μας πουν το αίμα", ενώ παράλληλα "οι πολιτικοί μας σκυλοτρώνονται και αγωνιούν για την εξουσία και τα προνόμια τους, αδιαφορώντας για το μέλλον του τόπου".

Η παραπάνω εικόνα είναι βέβαια πραγματική. Άλλο τόσο πραγματική, όμως, είναι και η στήριξη που προσφέρει σ'εκείνους που νοσταλγούν λοχίες, λοχαγούς, συνταγματάρχες...

Η "πολυδιάσπαση" του ακροδεξιού χώρου

Ο χώρος της άκρας δεξιάς στη χώρα μας εμφανίζει μια πολυδιάσπαση οφειλόμενη κύρια στις μεταπολεμικές εξελίξεις. Η προπολεμική άκρα δεξιά, που είχε σαν πόλο έλξης της τον θεσμό της μοναρχίας, μετατοπίζεται - με την 4η Αυγούστου του 1936 - προς τα πρότυπα του παλιού φασισμού. Με την παλογερμανική κατοχή της χώρας κατά τον πόλεμο, η άκρα δεξιά υποχρεώνεται να αλλάξει ιδεολογικούς προσανατολισμούς και να εγκαταλείψει τα κοινωνικά στοιχεία του μεταξικού καθεστώτος το οποίο προσπαθούσε να παρασύρει την ελληνική εργατική τάξη.

Η μεταπολεμική άκρα δεξιά συσπειρώνεται γύρω από το βασιλιά και τον "εθνικό στρατό", τόσο για λόγους "ιδεολογικούς", όσο και πρακτικούς, αφού μόνο ο "εθνικός στρατός" και οι "σύμμαχοι" μπορούν να προστατεύσουν τους συνεργάτες των δυνάμεων κατοχής από την οργή των απελευθερωμένων θυμάτων τους.

Πρέπει να πούμε ότι στη διάρκεια της κατοχής υπήρξαν και κάποιοι ακροδεξιοί που αντιστάθηκαν στον Άξονα, είτε επειδή έμειναν εκτός εξουσίας, είτε επειδή διατάχθηκαν γι'αυτό από την Intelligence Service, είτε ακόμη κι επειδή ένοιωσαν "εθνική ταπείνωση" (χαρακτηριστική είναι η περίπτωση του εθνικοσοσιαλιστή Συκουτρή που αυτοκτόνησε όταν τα χιλιερικά στρατεύματα μπήκαν στην Αθήνα).

Το φούντωμα της αριστερής αντίστασης και η επικράτηση της στο μεγαλύτερο τμήμα της Ελλάδας οδήγησε αυτή την ακροδεξιά αντίσταση σ'ένα αντικομμουνιστικό ντελίριο και την προετοίμασε να "δεχθεί στους κόλπους της" - εκ των υστέρων, φυσικά - χιλιάδες γερμανοτσολιάδες, κουκουλοφόρους και στυγνούς μαυραγορίτες που ήξεραν ότι η ταυτότητα μέλους της "εθνικής αντίστασης" τους εξασφάλιζε την απίμωρση.

Αυτή η "εθνική αντίσταση" υπήρξε, από το 1944-45 μέχρι την πτώση της χούντας το 1974, μια από τις πιο καλοστημένες προπαγανδιστικές επιχειρήσεις της ανθρώπινης ιστορίας.

Σ'αυτή την "εθνική αντίσταση" βλέπουμε μεταπολεμικά να συνυπάρχουν ο Ναπολέων Ζέρβας κι ο Ψαρρός, ο Γ.Γρίβας

με τους Χίτες, οι Παπαγιώργηδες κι ο Τσιγάντες, οι Σούρληδες, προδότες, και φονιάδες, αλλά κι αγνοί ιδεολόγοι... εν ονόματι του αντικομμουνισμού που προσωποποιείται από την "Αυτού Μεγαλειότητα τον Βασιλέα" και στήριζεται στα δολλάρια των ΗΠΑ.

Από εκεί, οι ακροδεξιοί εξορμούν για την κατάληψη του κρατικού μηχανισμού, ο καθένας βέβαια για λογαριασμό του.

Η αντικομμουνιστική υστερία που καλλιεργούν περνάει στον λαό για ένα πολύ σύντομο χρονικό διάστημα. Με την "συντριβή των κομμουνιστοσυμμορφών" (που τόσο την διαφημίζει η ίδια η δεξιά - άκρα και παραδοσιακή), γίνεται φανερό ότι ο αντικομμουνισμός δεν μπορεί να χρησιμεύσει σαν ιδεολογία και μάλιστα ολοκληρωτική. Ακόμη και συνδυασμένη με τον εθνικισμό, δεν καταφέρει να συναρπάσει τα πλήθη. Η παραδοσιακή δεξιά σύντομα θέτει τον αντικομμουνισμό και τον εθνικισμό σε δεύτερη μοίρα και κάνει σημαία της την "εθνική ανασυγκρότηση", την "εθνική ομοψυχία" και τους - φυσικά βασιλευόμενους - "δημοκρατικούς θεσμούς", που της εξασφαλίζουν μόνιμη θέση στη βουλή, σχεδόν μόνιμη θέση στην κυβέρνηση και - οπωσδήποτε - μπόλοκο παραδάκι.

Οι δεξιοί, που δεν καταφέρνουν να εξασφαλίσουν τα παραπάνω, στρέφονται προς την άκρα δεξιά, Σημαία τους, ο αντικομμουνισμός κι ο εθνικισμός, που γίνονται όλο και πιο ακραίοι και βίαιοι.

Η επίσημη, παραδοσιακή δεξιά που κατέχει τον κρατικό μηχανισμό, παραχωρεί στην άκρα δεξιά το παρακράτος. Στην προσπάθειά της να ελέγξει τις παρακρατικές οργανώσεις χρησιμοποιεί δυο εργαλεία : τα "μυστικά κονδύλια" και τις μυστικές υπηρεσίες.

Οι ακροδεξιές οργανώσεις διαβρώνονται από την ΚΥΠ, με τη σειρά τους όμως διαβρώνεται κι η ΚΥΠ (κι οι υπόλοιπες μυστικές και φανερές κρατικές υπηρεσίες ασφαλείας) από τους ακροδεξιούς.

Μη διαθέτοντας καμιά ιδεολογική συνοχή, τα στελέχη της άκρας δεξιάς αυτοχρίζονται "ηγέτες" ολιγάριθμων ομάδων και σύντομα αρχίζουν μεταξύ τους έναν "πόλεμο όλων εναντίον όλων". Οι μεν κατηγορούν τους δε σαν "χιπλερικούς", "κεντριστες", "εθνικούς μειοδότες", "προδότες", "κρυπτοκομμουνιστές", "πράκτορες ξένων δυνάμεων" ή "ομοφυλόφιλους"... Το μόνο που εμποδίζει την αλληλοσφαγή τους είναι το επίσημο δεξιό κράτος.

Φυσικά, η άκρα δεξιά μένει συνήθως εκτός βουλής (λόγω δικής της αδυναμίας, αλλά και λόγω της πολιτικής της επίσημης δεξιάς που καλλιεργεί την φαγωμάρα μεταξύ των διαφόρων ακροδεξιών ηγετίσκων). Μένουν εκτός βουλής σαν αυτοί που είναι, μπαίνουν όμως στη βουλή και στην κυβέρνηση, σαν μέλη των κομμάτων της επίσημης δεξιάς (Μαγιάδακης, Παπαδόγκονας, κλπ.).

Παρά τις έντονες διαφωνίες και τις προσωπικές διαμάχες, ωστόσο, η άκρα δεξιά εμφανίζεται ενωμένη και μάλιστα κινείται σε αγαστή σύμπνοια με την επίσημη κοινοβουλευτική δεξιά.

Η άνοδος στην εξουσία των συνταγματάρχων, στις 21/4/67 δεν αλλάζει πολλά πράγματα στον ακροδεξιό χώρο.

1967 - 1995

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΠΙΘΑΝΟΤΗΤΕΣ ΜΙΑΣ ΝΕΑΣ ΧΟΥΝΤΑΣ ;

Η χούντα, πρέπει να πούμε, δεν έχει στενότερες σχέσεις με την άκρα δεξιά απ' ό,τι η προχουντική "δημοκρατία". Δεν είναι καν έργο κάποιων ακροδεξιών. Είναι επιχείρηση ξένων μυστικών υπηρεσιών (δηλαδή της CIA, όχι όμως μόνο αυτής) στην οποία χρησιμοποιούνται οι ακροδεξιοί κι ο παρακρατικός μηχανισμός, αλλά και το επίσημο κράτος. Οι προσωπικές διαμάχες εντείνονται. Σε λίγο προσίθεται σ' αυτές και η διαμάχη της χούντας με τον βασιλιά. Ελεγχόμενοι κι οι δυο από τον "ξένο παράγοντα" (βλ. ΗΠΑ), δεν φτάνουν ποτέ σε ανοικτή σύγκρουση. Είναι χαρακτηριστικό το ότι, μεταχουντικά, οι φιλοβασιλικοί στρέφονται με ιδιαίτερη μανία κατά του Καραμανλή (ως εκπρόσωπου της κοινοβουλευτικής δεξιάς), ενώ ξεχνούν τελείως τους χουντικούς. Το καθεστώς της χούντας δεν μπορεί να χαρακτηριστεί και δεν είναι φασιστικό, παρά μόνο σε κάποια επιφανειακά χαρακτηριστικά του. Είναι υποφασιστικό⁷. Οι χουντικές κυβερνήσεις δεν είναι παρά ομάδες πρακτόρων της CIA και ο ρόλος τους περιορίζεται στην πιστή εκτέλεση των αμερικάνικων διαταγών. Παρά τις εθνικιστικές κραυγές της, η χούντα δεν έχει καμιά σχέση με το "έθνος" (ακόμη κι όπως το θεωρούν οι εθνικιστές). Και παρά τις αντικομμουνιστικές της κορώνες, καταφέρνει να "συμβιώσει" με την αριστερά - όχι όμως και με τους αριστερούς - και ν' αναπτύξει τις σχέσεις της χώρας με τον ανατολικό συνασπισμό, ν' ανοίξει το δρόμο προς τη Λαϊκή Κίνα, να δημιουργήσει οικονομικούς δεσμούς με τις γεγονικές "σοσιαλιστικές" χώρες. Η άκρα δεξιά, παρά την πίκρα που μια μερίδα της νοιώθει για τον παραγκωνισμό της και παρά το ότι κάποιοι "ιδεολόγοι" της θεωρούν τους χουντικούς "εθνοπροδότες", δεν έρχεται σε σύγκρουση ανοικτή ή καλυμμένη ("δεν την παίρνει") με την χούντα, παρά σε ελάχιστες μεμονωμένες περιπτώσεις (βασιλικό "αντιπραξικόπημα", δίωξη Πλεύρη - Δενδρινού, που θέλουν να γίνουν χαλίφηδες στη θέση του χαλίφη, από τους Ιωαννιδικούς, αξιωματικοί του στρατού κλπ.). Με την πώση της χούντας, τα σκηνικά αλλάζει υποχρεωτικά. Οι βασιλόφρονες, που διεκδικούν την ψήφο του λαού στο δημοψήφισμα της 8/12/1974, είναι αναγκασμένοι να προβάλουν την "αντιστασιακή δράση" του Γλύξμπουργκ και να έρθουν σε "ρήξη" με τους χουντικούς. Εκ των πραγμάτων, έρχονται σε "ρήξη" και με τους ακραίφρονες караμανλικούς της Νέας Δημοκρατίας (στην οποία, ωστόσο, συμμετέχουν φιλοβασιλικοί "αστέρες" σαν τον Ι.Σαββούρα, τον Α.Πνευματικό, τον Παπαδόγκωνα κλπ.). Οι βασιλικοί, λοιπόν, χάνουν το δημοψήφισμα της 8/12/74 συγκεντρώνοντας μόνο το 31% των ψήφων. Από την άλλη πλευρά, οι χουντικοί εμφανίζονται κι αυτοί διαιρεμένοι σε παπαδοπουλικούς και ιωαννιδικούς. Όπως κι οι βασιλικοί, αγωνίζονται κι αυτοί να επιβιώσουν στο πολιτικό προσκήνιο. Οι αρχικές τους προσπάθειες (ΕΔΕ του Π.Γαρουφαλιά, Εθνική Παράταξη του Στ.Στεφανόπουλου) αποτυγχάνουν παταγωδώς. Η μεγάλη μάζα των ακροδεξιών ψηφοφόρων στρέφεται προς τη Νέα Δημοκρατία, ξέροντας

ότι οι "καθαρόαιμοι" δεν πρόκειται να κερδίσουν την κούρσα. Στα χρόνια που έρχονται, αναπτύσσουν ισχυρούς δεσμούς με την κοινοβουλευτική δεξιά. Η δημιουργία της ΕΠΕΝ βρίσκει την άκρα δεξιά συσπειρωμένη στη Ν.Δ. Καταφέρνει να θέσει θέμα "αμνηστευσης των εγκλείσιων αξιωματικών" ("Ελληνική Αμνηστία" κι άλλες παρόμοιες κινήσεις) και καταφέρνει ν' αποσπάσει τους οπαδούς της από την παραδοσιακή δεξιά, καταφεύγοντας στην εκμετάλλευση συναισθηματικών στοιχείων (π.χ. ανακήρυξη του Γ.Παπαδόπουλου ως "προέδρου του κόμματος", προβολή των "κακών συνθηκών κράτησης των εγκλείσιων", κλπ.) και δεν διστάζει να αποδώσει την ευθύνη της αποπομπής του Γλύξμπουργκ στον Καραμανλή - πλαστογραφώντας την πρόσφατη ιστορία - προκειμένου να προσελκύσει τους βασιλικούς στις τάξεις της. Οι ακροδεξιοί, όμως, δεν βρίσκονται μόνο στη Νέα Δημοκρατία. Εισδύουν και σε κόμματα που θεωρούνται "ακραίφρονες δημοκρατικά". Χαρακτηριστικά αναφέρουμε την περίπτωση του Χριστού Γραμματίδη :

- Γεννήθηκε στις 31/8/1923 στη Λάρισα.
Παντρεύτηκε την Ιουλία Βαλάκη κι έχει δυο γιούς.
Σπουδές: Νομική Αθηνών.
1943 - 1947: Συντάκτης της εφημερίδας "Ημερήσιος Κήρυξ" της Λάρισας (δηλαδή επί κατοχής και μέχρι τα μέσα του εμφυλίου).
1948 - 1950: Διευθυντής της εφημερίδας "Κένταυρος" που εκδίδεται από το σώμα "ιππικού - τεθωρακισμένων" του κυβερνητικού στρατού.
1951 - 1958: Αρχισυντάκτης των ακροδεξιών εφημερίδων της Λάρισας "Ημερήσιος Κήρυξ" και "Νέον Φώς".
Από το 1948 και μετά συνεργάζεται με την "επίσημη" δεξιά και φιλοβασιλική "Καθημερινή" και με το "λαϊκίστικο" δεξιότερο "Εθνος".
1954 - 1955: Δημοτικός Σύμβουλος, Αντιπρόεδρος Δημοτικού Συμβουλίου και Δημαρχεύων Σύμβουλος της Λάρισας.
1955 - 1958: Περνάει στην ΕΡΕ. Νομαρχιακός σύμβουλος νομού Λαρίσης.
1958: Εκλέγεται βουλευτής Λαρίσης της ΕΡΕ.
1961: Επανεκλέγεται. (Πρόκειται για τις γνωστές εκλογές "της βίας και της νοθείας").
1963: Βλέποντας "τα σκούρα", εγκαταλείπει την ΕΡΕ και προσχωρεί στην Ένωση Κέντρου.
Στη διάρκεια της χούντας κάθεται ήσυχος στη Λάρισα κι ασχολείται με τις εφημερίδες του, που "γλύφουν" τη χούντα, ενώ ο ίδιος το παίζει από "αδιάφορος" μέχρι "αντιχουντικός".
17/11/1974: Πρώτες μεταχουντικές εκλογές. Ο Γραμματίδης εκλέγεται βουλευτής Λάρισας με την "Ένωση Δημοκρατικού Κέντρου",

1967 - 1995

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΠΙΘΑΝΟΤΗΤΕΣ ΜΙΑΣ ΝΕΑΣ ΧΟΥΝΤΑΣ ;

που θεωρείται "διάδοχος" της προχουντικής "Ένωσης Κέντρου".

- 1/10/1976 : Στη συζήτηση της βουλής για το "δώρο των Χριστουγέννων" στους εφημεριδοπώλες, εντελώς "απρόσμενα", ο Γραμματίδης "χτυπάει". Ούτε λίγο, ούτε πολύ, ζητάει... να απαγορευθεί η κυκλοφορία του Ριζοσπάστη, της Αυγής, του Οδηγητή και "όλων των κομμουνιστικών εντύπων" !
- 24/2/1977 : Μιλώντας στη βουλή κατά τη συζήτηση του νομοσχεδίου για την τεχνική παιδεία, δεν παραλείπει να τονίσει ότι "...το ΚΚΕ εμποδίζει τη δημοκρατία" !
- 26/2/1977 : Άρθρο του Ριζοσπάστη τον κατηγορεί για σχέσεις με τη ληπτοσυμμορία των Σούρληδων στη διάρκεια της κατοχής και του εμφυλίου και μιλάει για τον ύποπτο ρόλο του στη δολοφονία του αριστερού δημοσιογράφου Βιδάλη, με τον οποίο "είχε συμφάγει, λίγες ώρες προτού ο τελευταίος δολοφονηθεί από τους Σούρληδες" ⁸.
- 13/5/1977 : Η κοινοβουλευτική ομάδα της ΕΔΗΚ προτείνει την παραπομπή του Γραμματίδη στο πειθαρχικό συμβούλιο του κόμματος λόγω "υποστήριξης θέσεων διαφορετικών από τις θέσεις του κόμματος".
- 2/6/1977 : Η κοινοβουλευτική ομάδα της ΕΔΗΚ συνεδριάζει και πάλι. Θέμα της, η συνεργασία με το ΠΙΑΣΟΚ, εν όψει των εκλογών. Ο Γραμματίδης δηλώνει : "...Ανήκω εις την δεξιάν του κόμματος ... Φροντίζω πάντα για το κομματικό συμφέρον ... Δεν πρόκειται να ξαναπολιτευθώ..." και πρόσθεσε : "Δεν μπορεί να καταγγέλλονται οι δεξιές παρεκκλίσεις και να μην καταγγέλλονται και οι αριστερές".
- 25/6/1977 : "Γιεσμένος από τα πράγματα", ο Γραμματίδης παραδέχεται στη βουλή ότι "στη Λάρισα δρουν χουντικά σταγονίδια" (κατά τη συζήτηση σχετικής ερώτησης του Μπαντουβά).
- 14/10/1977 : Ανακοινώνεται ότι στις επόμενες εκλογές θα είναι υποψήφιος της Νέας Δημοκρατίας.
- 30/11/1977 : Εκλέγεται βουλευτής Λάρισας με τη Νέα Δημοκρατία.
- 21/12/1977 : Ματαιώνεται στο Α' Τριμελές Πλημμελειοδικείο Αθένas η δίκη του εκδότη του Ριζοσπάστη, Νικάνδρου Κεπέση, που κατηγορείται για "σκοφανική διά του τύπου δυσφήμιση" του Χρίστου Γραμματίδη, με το άρθρο της

26/2/77, μετά από την ακόλουθη "διευκρίνιση" του κατηγορουμένου : "Δηλώ ότι δια του δημοσιεύματος της 26/2/77 εις την εφημερίδα μας Ριζοσπάστης και υπό τον τίτλον "ο κ.Γραμματίδης", ουδ' επ'ελάχιστον τρόπον την προσωπικήν και οικογενειακήν πηγήν του κ.Γραμματίδη, τον οποίον, ανεξαρτήτως των πολιτικών μας αντιθέσεων εκτιμώ ως άριστον οικογενειάρχην και κοινωνικόν άνθρωπον. Λυπούμαι δια την εκ τούτου δημιουργηθείσαν δίκην". (Το κάπως ασύντακτο κείμενο δημοσιεύτηκε στον Ριζοσπάστη της 23/12/1977).

Η αναφορά στην ιστορία του Γραμματίδη δείχνει καθαρά τον τρόπο με τον οποίο η άκρα δεξιά, αν και πολυδιασπασμένη, κατάφερε - από τα πρώτα κιόλας μεταχουντικά χρόνια - να αλώσει το κοινοβούλιο είτε με τη βοήθεια των αστικών "δημοκρατικών" κομμάτων και με τα συγχωροχάρτια της αριστεράς, είτε ακόμη κι εκπροσωπούμενη σαν άκρα δεξιά (Εθνική Παράταξη, ΕΠΕΝ).

Οι Τσεβάδες κι οι Σωκρατειδίδηδες δείχνουν το μέτρο της άλωσης του υπόλοιπου κρατικού μηχανισμού.

Η επανεμφάνιση του ναζισμού

Από τα πρώτα, ωστόσο, μεταχουντικά χρόνια, πέρα από την εξωκοινοβουλευτική άκρα δεξιά, εμφανίζονται κι οι πρώτες καθαρά "αντικοινοβουλευτικές" ομάδες. Οι συμμορίες του Καλέντζη, του Πρωτόπαπα, του Παναγόπουλου κλπ., παριστάνουν τις "αντικοινοβουλευτικές", στην ουσία όμως ελέγχονται από παραδοσιακούς ακροδεξιούς σαν τον Κουρκουλάκο, που κάθε άλλο παρά αρνούνται τον κοινοβουλευτισμό, έστω κι αν του βλέπουν μόνο σαν ένα μέσο για την κατάληψη της εξουσίας, όπως άλλωστε τον έβλεπαν και τον χρησιμοποίησαν ο Μουσολίνι κι ο Χίτλερ. Η μη-καταχωρημένη στον τηλεφωνικό κατάλογο "Νέα Τάξη" του Ναστούλη, παρά την κάλυψη που της παρείχε η Νέα Δημοκρατία και την οικονομική βοήθεια που έπαιρνε από την πρεσβεία της Λιβύης, δεν κατάφερε να φτουρήσει. Από το 1978-79, κάνει την εμφάνισή του ο "Λαϊκός Συνδεσμος" του Νίκου Μικαλολιάκου (γιού του Γεωργίου Μικαλολιάκου, στρατιωτικού, συνεργάτη των Γερμανοϊταλών στην κατοχή και "ήρωα" του εμφυλίου). Εκδίδει ένα φτηνό λιγοσέλιδο περιοδικάκι, με τον τίτλο "Χρυσή Αυγή" και με περιεχόμενο ένα συνοθύλευμα ύμνων στον Χίτλερ, στη νέα τριποδρομική ευρωπαϊκή άκρα δεξιά, στον παλιό συνδικαλιστοναζισμό, αλλά και στο αρχαιοελληνικό πνεύμα, διανθισμένο με επιστημονικοφανή άρθρα για την κατωτερότητα των μη-Αρείων και με σχιζοφρενικά μυστικιστικά παραληρήματα περί Πυθαγόρα, Ορφέα, Δελφικών μυστηρίων κλπ. Οι "χρυσουγίτες" ασκούν δριμύτατη κριτική στον κοινοβουλευτισμό. Οι skinheads, ωστόσο, τους θεωρούν από τότε "κυριλέδες".

1967 - 1995

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΠΙΘΑΝΟΤΗΤΕΣ ΜΙΑΣ ΝΕΑΣ ΧΟΥΝΤΑΣ ;

Η συμμετοχή της "Χρυσής Αυγής" στις τελευταίες ευρωεκλογές δείχνει ότι οι skinheads είχαν δίκιο.

Από το 1985 περίπου, τα πράγματα στη "Χρυσή Αυγή" αλλάζουν. Αφθονο χρήμα φαίνεται να εισρέει στην οργάνωση. Το περιοδικάκι γίνεται μηνιαίο, σε χαρτί "ίλλουστρασιόν" 80 γραμμ. Ανοίγουν γραφεία στην οδό Κεφαλληνίας και σ' όλες τις μεγάλες πόλεις της χώρας... Εμφανίζεται, εδώ και 3 χρόνια, βδομαδιατική ομότιπλη εφημερίδα... Ανοίγει (πέρσι) βιβλιοπωλείο της οργάνωσης πλάι στα γραφεία... Οργανώνονται "συνέδρια" με συμμετοχή ξένων προσκεκλημένων... Αντιπρόσωποι της οργάνωσης πηγαίνουν επίσημα στη Γερμανία για να γιορτάσουν τα "γενέθλια του φύρερ" (!)...

Παράλληλα, ο Μικαλολιάκος γίνεται ραδιοπλεοπτικός αστέρας κι αναγκάζεται, φυσικά, να "νερώσει" κάπως τον χιπλερισμό και το ρατσισμό του και να το παίξει απλά "ελληνολάτρης".

Οι skinheads, από την άλλη μεριά, συρρικνώνονται και σιγά-σιγά εξαφανίζονται. Ο "Κοστέλλο" ("ηγαικό στέλεχος" των Ελλήνων караφλών και μέλος του βρετανικού National Front) τα παρατάει κι αστικοποιείται, ασχολούμενος με τις μπίζνες του μπαμπά του. Άλλοι, αφήνουν ξανά λίγο μαλλί και σπεύδουν να καταταγούν στις δυνάμεις κρούσης του Μικαλολιάκου. Αρκετοί κατατάσσονται στην ΕΛ.ΑΣ. (ομάδα Ζ). Μερικοί γίνονται σεκιουρπάδες. Οι περισσότεροι γυρνούν στα σπίτια τους.

Όσο για τους "παλαιονασιζτές", όσοι έχουν απομείνει (Πλεύρης, Δενδρινός), κρύβουν επιμελώς το μίσος τους για τους Εβραίους και τους Αφρικανούς κι εμφανίζονται - όλο και πιο συχνά - στις τηλεοπτικές μας οθόνες, να ασχολούνται με την "ελληνική καταγωγή" του φονεϊκού αλφαβήτου ή με τη διεθνή πολιτική, τη στρατηγική του Μεγαλέξαντρου κλπ. εθνοπατριδολατρικές ηλιθιότητες.

Οι βασιλόφρονες

Η μεταχουντική πορεία των βασιλόφρονων παρουσιάζει ιδιαίτερο ενδιαφέρον από τη σκοπιά του άρθρου μας. Ο πρόσφατος γάμος του Παύλου Γλύξμπουργκ, με την παρουσία μιας δεκάδας βουλευτών της Νέας Δημοκρατίας κι η τηλεοπτική του κάλυψη ακόμη κι από την κρατική τηλεόραση, σε συνδυασμό με την αγωνιώδη προσπάθεια της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ να "τρομάξει" τον κόσμο, ισχυρίζομενη ότι "τίθεται πολιτειακό θέμα", χρειάζεται ιδιαίτερη προσοχή.

Ήδη πριν το δημοψήφισμα της 8/12/1974, οι βασιλόφρονες εμφανίζονται διασπασμένοι και σκορπισμένοι σε πολυάριθμες ομάδες υπό την ηγεσία φιλόδοξων πρακτικτών του στέμματος.

Αμέσως μετά το δημοψήφισμα κάποιος Παναγόπουλος ιδρύει το "Λαϊκόν Κόμμα", που κατά τον ίδιο "εξέφραζε το 31% του ελληνικού λαού που είχε ταχθεί υπέρ της βασιλευσμένης δημοκρατίας".

Παράλληλα, ο στρατηγός Κουρούκλης διεκδικεί κι αυτός το 31% του λαού με την "Βασιλική Ένωση".

Η δύναμή τους, ωστόσο, δεν φαίνεται να ξεπερνάει το 0,031% του πληθυσμού.

Μια πρόχειρη εκτίμηση του εκλογικού αποτελέσματος του δημοψηφίσματος της 8/12/1974 δείχνει ότι αυτό οφειλόταν σε λόγους καθαρά συναισθηματικούς. Το 31% του εκλογικού σώματος που ψήφισε υπέρ της βασιλευσμένης δεν είχε ακόμη μάθει το ρόλο του Κώστα Γλύξμπουργκ στην επιβολή της δικτατορίας. Είχε μείνει με την εντύπωση του "διωκόμενου από χωρίου εις χωρίον" αντιστασιακού βασιλιά που, όπως κι όλοι οι άλλοι οι άλλοι πολιτικάντιδες (Καραμανλής, Μαύρος, Φλωράκης, Παπανδρέου κλπ.), είχε κι αυτός κάθε δικαίωμα να γυρίσει.

Κάποιοι, βέβαια, νοσταλγούσαν τα "μεγαλεία" των γάμων της Σοφίας και τις παράτες.

Λιγότεροι νόμιζαν πως με μοναρχία θα είχαμε στο πλευρό μας τις υπόλοιπες βασιλευσμένες χώρες της Ευρώπης (κύρια τη Βρετανία).

Ελάχιστοι, τέλος, ήταν εκείνοι που πίστευαν πως ο "ανώτατος άρχων" της χώρας θα πρέπει να είναι κληρονομικός και όχι να ψηφίζεται.

Όλα (με μια-δυο εξαιρέσεις), ωστόσο, τα στελέχη της βασιλικής παράταξης ήξεραν ότι ο Γλύξμπουργκ είχε λεφτά. Αυτά τα λεφτά είχαν βάλει στο μάτι. Την εξουσία ήξεραν ότι αποκλείονταν να την πάρουν.

Για να αρμέξουν λοιπόν τον Γλύξμπουργκ, έπρεπε να παρουσιάσουν κάποια "δράση", χωρίς όμως να "ενοχλήσουν" την καραμανλική συντριπτική πλειοψηφία των δεξιών ψηφοφόρων. Άλλωστε, πολλοί απ' αυτούς είχαν στόχο τους κάποια βουλευτική έδρα και δεν τους πολυένοιαζε το αν θα ορκίζονταν ενόπιον κάποιου "μεγαλειστάτου" ή ενόπιον κάποιου "εξοχωτάτου προέδρου δημοκρατίας".

Η "δράση" τους, λοιπόν, απέβλεπε αφ' ενός στο να πείσουν τον Γλύξμπουργκ ότι είχαν περισσότερους οπαδούς κι ότι έπρεπε να επενδύσει επάνω τους κι αφ' ετέρου να πείσουν τη Νέα Δημοκρατία (ή την Εθνική Παράταξη ή την ΕΠΕΝ) ότι είχαν αρκετούς ψηφοφόρους και άρα έπρεπε να περιληφθούν στα ψηφοδέλτια και να προωθηθούν.

Η δράση τους δεν ξεπέρασε ποτέ την διανομή προκλήσεων και το ζωγράφιμα στεμμάτων στους τοίχους καθώς και τη συμμετοχή τους σε εορτασμούς επετείων "νικών κατά των κομμουνιστοσυμμορφών" και μνημοσύνων μίσους.

Οι σχέσεις τους με τους χουντικούς είναι στενές και γίνονται συνεχώς στενότερες.

Η εκλογή του Σπύρου Θεοτόκη με τη σημαία της "Εθνικής Παρατάξεως" του Στέφανου Στεφανόπουλου είναι χαρακτηριστική.

Μια άλλη χαρακτηριστική περίπτωση ήταν εκείνη του Κωνσταντίνου Γούλα.

Ο Κ.Γούλας, από την Κοζάνη, ήταν πρόεδρος της τοπικής οργάνωσης Δυτικής Μακεδονίας της "Βασιλικής Ενώσεως" (του Κουρούκλη).

Στις αρχές του 1977 διένειμε προκλήσεις διακοσμημένες με το στέμμα.

1967 - 1995

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΠΙΘΑΝΟΤΗΤΕΣ ΜΙΑΣ ΝΕΑΣ ΧΟΥΝΤΑΣ ;

Στις 30/3/1977 το τριμελές πλημμελειοδικείο Κοζάνης τον αθώωσε. Δικηγόρος του ήταν ο Οδυσσεύς Τόσκας.

Σ' αυτό το σημείο είναι που "μπερδεύονται" τα πράγματα. Επειδή ο Τόσκας, πρόεδρος (μέχρι σήμερα της "Βασιλικής Ενώσεως" Θεσσαλονίκης) υπήρξε και δικηγόρος του δικτάτορα Γεωργίου Παπαδοπούλου. Σήμερα δε εμφανίζεται και σαν "νομικός σύμβουλος" του ΣΤΟΧΟΥ που εκδίδει ο Γ. Καψάλης, ο οποίος κάθε άλλο παρά βασιλόφρων μπορεί να θεωρηθεί.

Στις εκλογές της 30/11/1977 ο Κωνσταντίνος Γούλας εμφανίζεται σαν υποψήφιος βουλευτής Κοζάνης της "Εθνικής Παρατάξεως".

Έναν χρόνο νωρίτερα είχε ξεσπάσει και η διαμάχη του Κουρούκλη με τον Ιπποκράτη Σαββούρα για την ηγεσία του "κινήματος των βασιλικών".

Ο κπνίατρος Ιπποκράτης Σαββούρας εξέδιδε στη γενέτειρά του Λήμνο την ακροδεξιά εφημερίδα "Λημνιακή Κραυγή". Όταν ο Γλύξμπουργκ στράφηκε εναντίον της χούντας με το "αντιπρασικόπημα" της 13/12/1967, ο Σαββούρας άρχισε να βάλλει κατά των συνταγματάρχων από τις στήλες της εφημερίδας του, με αποτέλεσμα να διαταχθεί το κλείσιμό της (ξαναεκδόθηκε μετά τη χούντα).

Μαζί με άλλους βασιλόφρονες τότε, ο Σαββούρας αποφάσισε ν' ανηπαχθεί ενεργότατα στη δικτατορία. Πλαισιωμένος από μερικούς υπαξιωματικούς που είχαν αποστρατευθεί σαν φιλοβασιλικοί μετά τις 13/12/67 κι από μερικούς θερμόαιμους νεαρούς, άρχισε να γράφει προκηρύξεις με το ψευδώνυμο "συνταγματάρχης Πορφύρης", τις οποίες διένειμε στα στρατόπεδα, κύρια της Λήμνου, αλλά και άλλων πόλεων. Καλούσε τους στρατιωτικούς να ανατρέψουν ένοπλα τη χούντα. Είχε συγκεντρώσει και κάποιο μικρό οπλοστάσιο, το οποίο δεν πρόλαβε να χρησιμοποιήσει. Η ασφάλεια τον έπιασε και εκτοπίστηκε στην Σαμοθράκη.

Όταν στις 14 Νοέμβρη 1973 κατελήφθη το Πολυτεχνείο, ο Σαββούρας εμφανίστηκε και προσφέρθηκε "να εξοπλίσει" τους φοιτητές. Θεωρήθηκε προβοκάτορας και αποπέμφθηκε με σκαιό τρόπο.

Με την πτώση της χούντας, σπεύδει να ενταχθεί στις γραμμές της Νέας Δημοκρατίας και εκλέγεται βουλευτής στην Β' Αθήνας.

Η τελευταία του προκήρυξη (αν και δεν είναι εντελώς σίγουρο το όπ είναι δική του) κυκλοφορεί έναν περίπου μήνα μετά την πτώση της χούντας και αποτελεί ένα χυδαίο υβρεολόγιο κατά του Ευαγγέλου Αβέρωφ-Τσοίτσα (τον οποίο, ως γεφυροποιό, οι "ακραίφρονες βασιλόφρονες" δεν τον πάνε με τίποτε).

Βγάζει κάποιους "πύρινους" λόγους κατά των κουντικών, αλλά δεν ανηδρά όταν ο Καραμανλής μετατρέπει την επιβληθείσα θανατική ποινή στους πρωταίτιους σε ισόβια κάθειρξη.

Τον Ιούλιο του 1975 (μετά την απεργία των οικοδόμων) υποβάλλει στη βουλή ερώτηση για τις "επιθέσεις που υφίστανται τα αστυνομικά όργανα". (Την ερώτηση συνυπογρά-

φει - πρώτος - ο Μιλπάδης Έβερτ). Κατά τα λοιπά, περιορίζεται στην εκφώνηση φιλοβασιλικών και αντικομμουνιστικών λόγων σε καφενεία και ταβέρνες των συνοικιών της Αθήνας.

Στα τέλη του 1975, η αστυνομία κάνει έφοδο στο σπίτι του και ανακαλύπτει όπλα και εκρηκτικές ύλες (προφανώς δυναμίτιδα που του προμήθευσαν συμπατριώτες του φαράδες).

Υπάρχουν υποψίες ότι τον Σαββούρα τον "κάρφωσαν" στην ασφάλεια κάποιοι άλλοι φιλοβασιλικοί, που τον έβλεπαν να τους παίρνει την αρχηγία, αν και δεν αποκλείουμε το να "αυτοκαρφώθηκε", προκειμένου να δημιουργηθεί θόρυβος γύρω απ' το όνομά του.

Στις 24/1/1976, ο τότε προϊστάμενος της εισαγγελίας πλημμελειοδικών Σπύρος Κανίνιας ζήτησε την άρση της βουλευτικής του ασυλίας για να ασκηθεί εναντίον του ποινική δίωξη, πιεζόμενος από τα πρωτοσέλιδα των εφημερίδων που μιλούσαν για "οργανωμένο σχέδιο των κουντοβασιλικών, να ανατρέψουν τη δημοκρατία". Η βουλευτική του ασυλία, φυσικά, διατηρήθηκε.

Στις 17/3/1976 καταθέτει στη βουλή ερώτηση με την οποία ζητάει την παύση της ποινικής δίωξης που έχει ασκηθεί για απάτη εναντίον δυο άλλων "αστέρων" του βασιλικού χώρου, του Γράτσου και του Καματερού, οι οποίοι πουλάνε σε μπουκαλάκια λασιπόνερο σαν φάρμακο κατά του καρκίνου!

Μερικές μέρες αργότερα, ο Σαββούρας "προσχωρεί" στο "Κίνημα Εθνικής Αναγεννήσεως" που έχουν ιδρύσει, φυσικά, δικοί του άνθρωποι.

Στην προσπάθειά του να προσεταιριστεί τους κουντικούς, βάζει τον αδελφό του να καταθέσει σαν μάρτυρας υπερασπίσης των βασανιστών της ΕΣΑ, Χατζηζήση και Θεοφιλογιαννάκου, ενώ ο ίδιος δεν ασκεί κανένα ένδικο μέσο κατά του υπ' αρ, 45/76 βουλευμάτος του συμβουλίου εφετών Αθηνών, με το οποίο απαλλάσσονται οι κουντικοί υπουργοί Αγγ. Τσουκαλάς και Π. Τζεβελέκος που τους έχει μηνύσει σαν ηθικούς αυτουργούς της εκτόπισής του.

Όταν ο Καραμανλής, πιεσμένος από την τραγωδία της Κύπρου, κηρύσσει την αποχώρηση της χώρας από το στρατιωτικό σκέλος του ΝΑΤΟ, ο Σαββούρας βρίσκει την "ευκαιρία" να διαφωνήσει ανοιχτά με τη Νέα Δημοκρατία ("... η Νέα Δημοκρατία, καιτοι νέα εγήρασαν προώρας... Η χώρα καθημερινώς και περισσότερο απομονούται από τους φυσικούς συμμάχους της, τας ΗΠΑ και το ΝΑΤΟ, εξ αιτίας της ακατανοήτου πολιτικής γραμμής πλεύσεως που ακολουθεί η κυβέρνηση μετά των κομμάτων της αριστεράς και του ΠΑΣΟΚ..."). Ανεξαρτητοποιείται κι ετοιμάζεται να αναλάβει πανηγυρικά την ηγεσία του ΚΕΑ.

Τον Οκτώβρη του 1976, ο Κουρούκλης τον προλαβαίνει κι αναγγέλλει την ίδρυση του Εθνικού Λαϊκού Κόμματος. Ο Σαββούρας εξάλλος σπεύδει να δηλώσει ότι "εκπροσωπεί τον μεγαλειότατο, ο οποίος επιθυμεί την διάλυση του ΕΛΚ, επειδή αυτό διασπά την εθνικόφρονα παράταξη". Ο Κουρούκλης τον κατηγορεί, φυσικά, σαν "πράκτορα της Νέας Δημοκρατίας στον φιλοβασιλικό χώρο."

1967 - 1995

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΠΙΘΑΝΟΤΗΤΕΣ ΜΙΑΣ ΝΕΑΣ ΧΟΥΝΤΑΣ ;

Ανεξάρτητος, πια, βουλευτής ο Σαββούρας τα βάζει με όλους και με όλα. Στις 26/11/1976, μ'επερώτησή του στη βουλή διαμαρτύρεται επειδή η κρατική ΕΡΤ μετέδωσε συνέντευξη της Δαμανάκη "χωρίς να λογοκριθούν τα σημεία όπου ακουγόταν η λέξη 'σύντροφος'". Στις 5/12/76, με άλλη ερώτησή του ζητούσε να μάθει αν και ποιοί είχαν εισπράξει τα λεφτά της επικύρωσης (από τη Δυτική Γερμανία) του μέλους της Φράξιας Κόκκινος Στρατός, Πόλε. Κατηγορεί τον Αβέρωφ (υπουργό άμυνας) και τον Σταμάτη (δημόσιος τάξης) ότι καλύπτουν τους χουντικούς (τον πρώην διοικητή του ΕΑΤ/ΕΕΑ Κούτρα καθώς και πλήθος χουντικών που παραμένουν στην αστυνομία και στην κωροφυλακή), ενώ την ίδια μέρα (14/12/1976), με άλλη ερώτησή του ζητάει την "άρση των αδικιών σε βάρος των ανδρών των σωμάτων ασφαλείας". Εξ άλλου, την ίδια μέρα, ο υπουργός δημόσιας τάξης Σταμάτης κυκλοφορεί εγκύκλιο, με την οποία καλούνται όσοι κατέχουν όπλα και εκρηκτικά, να τα παραδώσουν μέσα σ'ένα μήνα, για να μην υποστούν τις βαρείες κυρώσεις που προβλέπει ο νέος νόμος περί όπλων και εκρηκτικών και απειλεί : "Αν ο Σαββούρας δεν συμμορφωθεί, θα τον στείλω στον εισαγγελέα...".

Στις 16/12/1976, ο Σαββούρας σπεύδει, από τους πρώτους, να στείλει συλλυπητήριο τηλεγράφημα στην οικογένεια του εκτελεσμένου βασανιστή της χούντας Ευάγγελου Μάλλιου, μαζί με "την υπεύθυνον δήλωσίν" του "ότι καιίτοι επί τετραμήνιον υπήρξα κρατούμενός του, η συμπεριφορά του έναντι εμού υπήρξεν άψογος και παραδειγματική...".

Οι φιλοχουντικές εκδηλώσεις του Σαββούρα, ωστόσο, δεν φαίνεται να πείθουν τους χουντικούς. Δυο μηνύσεις του Στυλιανού Παπακού και μια του Ελευθερίου Τράκου εναντίον του, για συκοφαντική διά του τύπου δυσφήμιση, τίθενται στο αρχείο (όπως και η υπόθεση των όπλων) λόγω της βουλευτικής του ασυλίας.

Στις εκλογές της 30/11/1977, ο Σαββούρας κατεβαίνει ανεξάρτητος στη β' Αθήνας και, φυσικά δεν εκλέγεται.

Ο γιόρος που έχει γίνει, ωστόσο, γύρω από τ'όνομά του, δεν πάει χαμένος. Το κινιατρείο του γίνεται ολόκληρη κλινική.

περιοχή του Caravel, που κλείνει με διαταγή του εισαγγελέα, όταν γίνεται γνωστό ότι, μεταξύ των άλλων ατραζιόν που προσφέρει στους θαμώνες του (μεταξύ των οποίων συγκαταλέγεται κι ο Σαββούρας), είναι και οι ερωτικές περιπτώσεις ενός γυμνού άντρα με μιά... κότα!

Σύμφωνα με κάποιες ανεπιβεβαιωτές πληροφορίες, ο Σαββούρας γίνεται συνεταίρος στις επιχειρήσεις του Παπαγεωργίου, που σύντομα ανοίγει άλλο και μετά άλλο κέντρο, για να καταλήξει τελικά στο Venus της οδού Κοδριγκτώνος. Εκείνο που είναι βέβαιο είναι το ότι με την προτροπή του ναζιστή Παπαγεωργίου, ο βασιλικός Σαββούρας ιδρύει την Εθνική Σταυροφορία (μετά το 1985) της οποίας είναι ο αφανής ηγέτης, αφήνοντας τη "βιτρίνα" στον Παπαγεωργίου. (Πίθανόν τον αφήνει να κρησιμοποiei και το υπ'αρ, ΥΥΥ-3267 αυτοκίνητό του, το μάρκο με το "strobolight").

Η Εθνική Σταυροφορία κάνει την εμφάνισή της στους τοίχους της Αθήνας με συνθήματα, καθώς και με φειγ-βολάν, που καλούν τον ελληνικό στρατό να καταλάβει τα Σκόπια. Ακόμη, ο Παπαγεωργίου κι οι οπαδοί του εμφανίζονται στα δικαστήρια όπου επιτίθενται σε δικαζόμενους αντιεθνικιστές.

Στις 18/4/1994 το Venus καταστρέφεται από πυρκαγιά (οι γειτονες λένε ότι την έβαλε ο ίδιος ο Παπαγεωργίου για να εισπράξει τα λεφτά της ασφάλειας). Από τότε, η Εθνική Σταυροφορία εξαφανίζεται.

Ας σημειώσουμε ότι ο Παπαγεωργίου έχει εμφανιστεί και στην τηλεόραση, και μάλιστα με πολεμικό αυτομάτο, χωρίς βέβαια να ενδιαφερθεί γι' αυτό κάποιος εισαγγελέας.

Όσο για τον Σαββούρα, έχει γίνει μόνιμος συνεργάτης του ΤΗΛΕ-ΤΩΡΑ (του άλλου βασιλικού και ΠΑΣΟΚτζή, του Γρηγόρη Μιχαλόπουλου).

Την τελευταία είδηση για τον Σαββούρα, την διαβάσαμε στους Νέους Ανθρώπους (τη βδομαδιαία έκδοση του Μιχαλόπουλου) της 7/7/1995 :

Ποιά ήταν η σπουδαιότερη είδηση από τον "Βασιλικό γάμο" του περασμένου Σαββάτου; Μα, ότι - οι πιο φανατικοί βασιλόφρονες, οι άνθρωποι που τα τελευταία 25 χρόνια θυσίασαν τα πάντα για τον Βασιλέα, ΔΕΝ ΠΗΡΑΝ ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ ! Θέλετε έναν πρόχειρο κατάλογο; ΙΔΟΥ : Αλέξανδρος Κουντουράς⁹, Κωνσταντίνος Τοίτουρας¹⁰, Ιπποκράτης Σαββούρας και πάει λέγοντας...

Μετά τον γάμο του Παύλου Γλύξμπουργκ, "θα φανούν οι βασιλόφρονες", γράφει ο Γρηγόρης Μιχαλόπουλος. Δεν έχουμε αμφιβολίες. Ήδη, όπως έγραψε το ΕΘΝΟΣ, ο Κυριακού του ΑΝΤΕΝΝΑ έσπευσε να ζητήσει λεφτά από τον συμπέθερο του Γλύξμπουργκ για να προωθήσει την άνοδο του γαμπρού του στο θρόνο. Παράλληλα, ο Γιώργος Καρατζαφέρης ενσπείρει "φήμες" ότι θα ηγηθεί νέου φιλοβασιλικού κόμματος. Ο Γλύξμπουργκ κι ο Σαντάλ έχουν λεφτά. Θα ταϊσουν άραγε τους λιμασμένους "βασιλόφρονες"; Θα δούμε...

Θα τελειώσουμε την αναφορά μας στους βασιλικούς με μια παλιότερη είδηση και μιαν επισήμανση που προκύπτει απ'αυτήν :

Στις 10/11/1977, στο Ναυτοδικείο, δικάστηκαν τρεις υπα-

Δρ. ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ ΣΑΒΒΟΥΡΑΣ
ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ ΣΤΗ Β' ΑΘΗΝΩΝ

• ΤΟΝ ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ ΟΛΟΙ • ΤΟΝ ΘΑΥΜΑΖΕΤΕ ΟΛΟΙ
• ΕΙΝΑΙ Ο ΠΙΟ ΔΥΝΑΜΙΚΟΣ ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ
ΠΡΩΤΟΣ ΣΤΗ ΒΟΥΛΗ - ΠΡΩΤΟΣ ΣΤΗΝ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

ΨΗΦΙΣΤΕΤΟΝ ΝΑ ΞΑΝΑΒΓΗ

ΠΟΛ. ΓΡΑΦ. Σκουφιά 10 (2ος ΟΡ.)
ΤΗΛ. 3625644 - 3639168
ΕΚΛ. ΚΕΝΤΡΟ: Ακαδημίας 95 (5ος ΟΡ.)

Έξοδος από τη φυλακή

Στην κλινική αυτή, πάντως, πηγαίνει τον σκύλο του ο Φραγκίσκος Παπαγεωργίου, ιδιοκτήτης νυκτερινού κέντρου στην

1967 - 1995

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΠΙΘΑΝΟΤΗΤΕΣ ΜΙΑΣ ΝΕΑΣ ΧΟΥΝΤΑΣ ;

ξίωματικοί του πολεμικού ναυτικού. Οι Νίκος Αγαπίου (25 ετών, αρχικελευστής), Π. Μπισάκης (32 ετών, επικελευστής) και Παν. Χατζής (27 ετών, αρχικελευστής). Σύμφωνα με το κατηγορητήριο, οι τρεις είχαν συγκροτήσει φιλοβασιλική οργάνωση μέσα στο ναυτικό, με την επωνυμία ΑΕΤΟΣ. Η δράση τους (κατά την δικογραφία) περιοριζόταν στην αλληλογραφία τους με τον Κώστα Γλύμπουργκ και στη διανομή κάποιων φιλοβασιλικών προκηρύξεων στους συναδέλφους τους.

Δυο είναι τα στοιχεία, λοιπόν, που μας κάνουν να τη θεωρούμε τη σοβαρότερη που διαβάσαμε για τους βασιλικούς, από το 1974 μέχρι σήμερα : 1) Οι 3 νεαροί υπαξιωματικοί δεν φάνηκαν να κινούνται από κερδοσκοπικά κίνητρα. 2) Ήταν μέλη των ενόπλων δυνάμεων. Αυτό το τελευταίο είναι που πρέπει να μας κάνει ν' ανησυχούμε.

Τί γίνεται στις ένοπλες δυνάμεις;

Μετά το αποτυχόν "Πραξικόπημα της πυτζάμας", τον Φλεβάρη του 1975, τα "σταγονίδια" του 1976 και κάποιες φήμες για "υπόπες κινήσεις του στρατού" που κυκλοφορούσαν μέχρι το 1981, οι αξιωματικοί φαίνεται πως "έχουν καθίσει σ' αυτά τους".

Έχουμε σοβαρούς λόγους να πιστεύουμε πως αυτή η συχία είναι επιφανειακή.

Στις ένοπλες δυνάμεις και στα σώματα ασφαλείας κάποιοι δεν έχουν πάψει να κινούνται. Τον τελευταίο μάλιστα καιρό, κινούνται πολύ πιο έντονα.

Μ' εξαίρεση την περίπτωση του Βρακά, οι κινήσεις αυτές δεν φάνηκαν στα ΜΜΕ και μόλις και μετά βίας τις διακρίνει κανείς στα "ψιλά" των "επίσημων" εφημερίδων.

Αν όμως ξεφυλλίσει κανείς τις σελίδες κάποιων εντύπων σαν τον ΣΤΟΧΟ, τους ΝΕΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ, την ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ κλπ., θα μείνει εμβρόντιος από το πλήθος των επιστολών εν ενεργεία στρατιωτικών, από το πλήθος και το ποίον δεκάδων προκηρύξεων που συντάσσονται και κυκλοφορούν μέσα στις ένοπλες δυνάμεις, από τις φωτογραφίες ενσπύλων αξιωματικών και υπαξιωματικών που ποζάρουν με τα λάβαρα της βυζαντινής αυτοκρατορίας ή με εστειμένες ελληνικές σημαίες.

Θα μείνει εμβρόντιος, όχι μόνο από τα όσα κάνουν οι ακροδεξιόι, αλλά και - πολύ περισσότερο - από το μέγεθος της συγκάλυψης του πράγματος εκ μέρους της κυβέρνησης και του επίσημου κράτους.

Δεν είναι μόνο το ότι οι ιδέες που εκφράζουν τα συγκεκριμένα στελέχη των ενόπλων δυνάμεων είναι ιδέες ακροδεξιές, εθνικιστικές, ρατσιστικές. Πιο ενδιαφέρον είναι το ότι οι ιδέες αυτές - που πολλές φορές γίνονται και πράξη (περίπτωση Βρακά, ρατσιστικά φαινόμενα βασανισμού αλλοδαπών ή Αναρχικών από αστυνομικούς, συμμετοχή μελών των ενόπλων δυνάμεων και της αστυνομίας σε επικειρήσεις του ΜΑΒΗ κλπ.) - έρχονται σε βίαιη αντίθεση με τη διακηρυγμένη πολιτική της κυβέρνησης και, μάλιστα, με την εξωτερική πολιτική.

Τρεις υποθέσεις μπορούμε να κάνουμε :

α) Η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ δεν ελέγχει τις ένοπλες δυνάμεις..

β) Η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ χρησιμοποιεί τις ακροδεξιές κινήσεις στις ένοπλες δυνάμεις σαν "μπамπούλα", ώστε να μπορεί η ίδια να ποζάρει σαν "εγγυητρια του δημοκρατικού πνεύματος της ειρήνης και της ομαλότητας".

γ) Η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ δεν διαθέτει συγκεκριμένη εξωτερική πολιτική ή διαθέτει πολιτική διπλή.

Μπορούμε να πούμε ότι ισχύουν, ως ένα σημείο, και οι τρεις.

Καμιά κυβέρνηση, ποτέ, δεν ελέγχει απόλυτα τις ένοπλες δυνάμεις της χώρας της.

Αυτό οφείλεται στην ίδια τη στρατιωτική δομή, που προβλέπει στεγανά μεταξύ των διαφόρων τμημάτων της.

Το αν τα στεγανά αυτά θα εμποδίσουν ή θα ευνοήσουν την ανάπτυξη του δικτατορικού γού, εξαρτάται από την εκάστοτε πολιτική συγκυρία και, φυσικά, από τις "έξωθεν επεμβάσεις" (έξωθεν των ενόπλων δυνάμεων ή ακόμη και έξωθεν της ίδιας της χώρας).

Η επιτυχία του πραξικοπήματος του Ιωαννίδη (25/11/1973), "κάτω από τη μύτη" των παπαδοπουλικών υπηρεσιών ασφαλείας, η εκδήλωση της ομάδας των "δημοκρατικών στρατιγών" υπό τον Ντάβο (22-23/7/1974), "κάτω από τη μύτη" των ιωαννιδικών υπηρεσιών ασφαλείας, η μη-διερεύνηση και η ουσιαστική κάλυψη των μετακουντικών "υπόπων κινήσεων" (μ' εξαίρεση το "Πραξικόπημα της πυτζάμας"), οι πληροφορίες που κατά καιρούς βγαίνουν στην επιφάνεια και αφορούν τη διαμάχη ΕΛ.ΑΣ. - Ε.Υ.Π., η επιχείρηση του Βρακά στην οποία, βέβαια, είχαν και πολλοί άλλοι ανάμειξη (πύργοι ελέγχου αεροδρομίων, γραφεία κίνησης και καυσίμων, γραφεία πληροφοριών...) κλπ. δείχνουν ξεκάθαρα την αδυναμία της όποιας ελληνικής κυβέρνησης να ελέγξει αποτελεσματικά τα ένοπλα όργανά της.

Η διόγκωση ορισμένων περιστατικών από την κυβέρνηση (δηλώσεις Ανδρέα Παπανδρέου και άλλων κυβερνητικών στελεχών περί "υπερπατριωτών", μ' αφορμή το επεισόδιο Βρακά και τη σύλληψη των ενόπλων του ΜΑΒΗ) σε συνδυασμό με την ουσιαστική εκ των υστέρων αποσιώπηση και συγκάλυψη αυτών των ίδιων περιστατικών από την ίδια κυβέρνηση (δηλώσεις περί "πίστεως των στρατιωτικών στους δημοκρατικούς θεσμούς και στο σύνταγμα") καλλιεργούν στον λαό την αίσθηση ότι "οι φύλακες έχουν γνώση".

Οι φύλακες, ωστόσο, παίζουν κυριολεκτικά με την φωτιά και το γνωρίζουν. Η διοργάνωση εθνικιστικών συλλαλητηρίων, η εκφώνηση εθνικιστικών έως ρατσιστικών λόγων για τη Μακεδονία, τη Βόρειο Ήπειρο, την Αλβανία, την Τουρκία κλπ., η κατάπιψη κι (όπου αυτό δεν γίνεται) ο κλεψισμός κάθε αντίθετης άποψης (αντιπολεμικές, ανιεθνικιστικές κινήσεις κλπ.), δεν επιδρούν μόνο στους άστολους πολίτες της χώρας. Επιδρούν και στους ενσπύλους... Κι αυτή η επίδραση δεν είναι πάντα αναστρέψιμη. Ιδιαίτερα, όταν έχει κάποιος να κάνει με στρατιωτικούς

1967 - 1995

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΠΙΘΑΝΟΤΗΤΕΣ ΜΙΑΣ ΝΕΑΣ ΧΟΥΝΤΑΣ ;

Η διεθνής κατάσταση, ιδιαίτερα όπως διαμορφώνεται μετά την διάλυση του "ανατολικού μπλοκ", εμφανίζεται τουλάχιστον "ρευσιτή". Χώρες εξαρτημένες, σαν την Ελλάδα, δεν μπορούν να χαράξουν καμιά σταθερή και μακροχρόνια εξωτερική (ίσως, ούτε καν εσωτερική) πολιτική.

Η εγκαθίδρυση της "νέας" μεταψυχροπολεμικής "τάξης πραγμάτων" δεν πρόκειται να γίνει ούτε ομαλά, ούτε αναίμακτα. Το μαρτυρούν τα όσα τραγικά συμβαίνουν ήδη στην Αιθιοπία, στη Σομαλία, στο Ιράκ, στο Κουρδιστάν, στην Τσετσενία, στην Γιουγκοσλαβία...

Όπως είναι λοιπόν αναμενόμενο, η Ελλάδα περιμένει τις διεθνείς εξελίξεις, χωρίς να έχει πολλές δυνατότητες να επηρεάσει τις εξελίξεις αυτές.

Η ανάπτυξη του ελληνικού εθνικισμού είναι για την κυβέρνηση ένα μέσο πίεσης. Ελπίζει ότι μ' αυτόν θα μπορέσει να πείσει τις "μεγάλες δυνάμεις" (ΗΠΑ, Γερμανία...) να της παραχωρήσουν κάποια πράγματα, φοβούμενες κάποια ενδεχόμενη ανάφλεξη στην περιοχή των Βαλκανίων ή της Μέσης Ανατολής.

Φυσικά, η ελληνική κυβέρνηση δεν είναι πεισμένη ότι οι "μεγάλες δυνάμεις" δεν θέλουν μια τέτοια ανάφλεξη. Αν κρίνουμε από τα όσα συμβαίνουν τελευταία, κάθε φορά που η Ελλάδα συμμετέχει σε διεθνείς συναντήσεις, η κυβέρνηση έχει σοβαρούς λόγους να πιστεύει ότι αυτήν ακριβώς την ανάφλεξη επιδιώκουν οι ΗΠΑ κι η Γερμανία.

Η στρατιωτική προετοιμασία της χώρας, ωστόσο, είναι δικόπο μαχαίρι.

Μην μπορώντας να γίνει στα κρυφά και χωρίς την παράλληλη ψυχολογική προετοιμασία στρατού και λαού, με προπαγάνδα, πολλές φορές κραυγαλέα, αυτή η προετοιμασία μπορεί να προβληθεί σαν πρόσημα και αφορμή της σύρραξης, πράγμα που αδυνατεί τη διπλωματική θέση της χώρας.

Αποφεύγει, λοιπόν, στο μέτρο του δυνατού, να αναλάβει η ίδια τον ρόλο του προπαγανδιστή και τον αναθέτει στην άκρα δεξιά.

Έτσι, όμως, παραδίδει στην άκρα δεξιά και τις ίδιες τις ένοπλες δυνάμεις.

Οι στρατιωτικοί, ποτισμένοι με το όπιο του εθνικισμού, αδυνατούν να κατανοήσουν την κυβερνητική πολιτική. Οι εκάστοτε περισσότερο ή λιγότερο ανοικτά φιλοπόλεμες δηλώσεις της κυβέρνησης και της αντιπολίτευσης, όταν δεν συνοδεύονται από πράξεις, οδηγούν τους στρατιωτικούς στο συμπέρασμα ότι προδίδονται κι ότι, μαζί τους, προδίδεται κι η ίδια η χώρα.

Κι όταν οι στρατιωτικοί αισθάνονται προδομένοι απ' τους πολιτικούς, τότε η δικτατορία βρίσκεται επί θύρας.

Η απώλεια της "αξιοπιστίας του πολιτικού κόσμου"

Ο πολιτικός κόσμος (τόσο στο ατομικό, όσο και στο κομματικό) είναι υποχρεωμένος να πείθει.

Όχι μόνο για την εντιμότητα και την ηθική του διάσταση, αλλά και - κύρια - για τη δύναμη και την αποτελεσματικότη-

τά του.

Αυτή η δύναμη κι η αποτελεσματικότητα εφαρμόζονται κι εκδηλώνονται σε δυο πεδία : στο γενικό και στο εσωκομματικό.

Στο γενικό πεδίο, τόσο στο εσωτερικό, όσο και έξω από τη χώρα, οι μετακοινοτικές κυβερνήσεις, κατάφεραν - φυσικά με διακυμάνσεις - να διατηρήσουν την εμπιστοσύνη του κόσμου προς αυτές σε αρκετά υψηλά επίπεδα, μέχρι το 1989.

Από το 1989, όμως, μέχρι σήμερα, σημειώνεται καθίζηση αυτών των επιπέδων, με ρυθμούς όλο και πιο ταχείς.

Ακόμη κι οι πιο φανατικοί οπαδοί των κομμάτων (κυβερνητικών κι αντιπολιτευτικών) ξέρουν ότι η χώρα εξαρτάται από άλλους και δεν είναι αυτοδύναμη. Αποδίδουν τις αποτυχίες της πολιτικής των κομμάτων τους, λοιπόν, στη "διεθνή συγκυρία" ή στους "ξένους δακτύλους" και μοναδική τους απάντηση (και παρηγοριά) προς τους αντιπάλους τους είναι : "Μήπως, εσείς θα μπορούσατε να πείσετε τις μεγάλες δυνάμεις και το μεγάλο κεφάλαιο ν' αλλάξει την πολιτική του στην Ελλάδα;".

Όλοι γνωρίζουν κι όλο και περισσότεροι το παραδέχονται ξεκάθαρα πως ο ελληνικός πολιτικός κόσμος δεν έχει τη δύναμη να λύσει τα προβλήματα της εποχής.

Το οικονομικό. Το μόνο που περιμένουν οι πολίτες της χώρας από τους πολιτικούς είναι να τους εξασφαλίσουν τη δυνατότητα δανεισδοσίας απ' τα ταμεία της Ευρωπαϊκής Ένωσης, αδιαφορώντας για τους όρους αυτών των δανεισδοτήσεων.

Το πρόβλημα της ανεργίας. Η εξασφάλιση μιας θέσης στο δημόσιο είναι το όνειρο της συντριπτικής πλειοψηφίας των νεοελλήνων. Η "πάταξη του ρουσφετιού", εκτός απ' το ότι δεν πείθει κανέναν, έρχεται και σε άμεση αντίθεση με τα ιερότερα συμφέροντα των ψηφοφόρων. Οι θέσεις εργασίας, το ξέρουν όλοι, δεν πρόκειται να δημιουργηθούν ποτέ, αφού το ξένο κεφάλαιο δεν έχει κανένα λόγο να επενδύσει στην Ελλάδα.

Το βιωτικό επίπεδο. Η παροχή αγαθών και υπηρεσιών περνάει στα χέρια του ξένου κεφαλαίου. Η τιμή τους ακριβαίνει, ενώ η ποιότητά τους χειροτερεύει. (Χαρακτηριστικό είναι το κλείσιμο μιας διακοσμητικής γραφείων του ΟΤΕ σε διάφορες "ασύμφορες" περιοχές).

Το εκπαιδευτικό - πολιτιστικό. Η ιδιωτικοποίηση της παιδείας και η παράλληλη υποβάθμισή της δεν μπορεί να ανατραπεί με τις καλές προθέσεις των εκάστοτε αρμοδίων. Χρειάζονται και τα υλικά μέσα. Ο πολιτικός κόσμος της χώρας δεν μπορεί να κάνει τίποτε, αφού η Ευρωπαϊκή Ένωση επιβάλλει την ελεύθερη λειτουργία "ιδιωτικών πανεπιστημιακού επιπέδου σχολών ιατρικής, μηχανικής κλπ. δι' αλληλογραφίας". Όσο για το γενικότερο πολιτιστικό πρόβλημα, αυτό καλείται να το λύσει ο Λαμπράκης με τη βοήθεια του Μπερλουσκόνι. (Χαρακτηριστικό είναι κι εδώ το συζητούμενο αυτές τις μέρες στη βουλή "νομοσχέδιο για τα ΜΜΕ", που αντί να χαράζει κάποια πολιτική αναβάθμισής τους, παίρνει απλώς μέτρα για την εξασφάλιση της απρόσκοπτης λειτουργίας τους).

1967 - 1995

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΠΙΘΑΝΟΤΗΤΕΣ ΜΙΑΣ ΝΕΑΣ ΧΟΥΝΤΑΣ ;

➡ **Τα εθνικά θέματα.** Κατ' αρχήν πρέπει να τονίσουμε πως τα προβαλλόμενα σαν "εθνικά θέματα" σπάνια έχουν το περιεχόμενο που θα ταίριαζε σ' έναν τέτοιο τίτλο. Δεν αφορούν παρά την για εσωτερική κατανάλωση εξωτερική πολιτική της εκάστοτε κυβέρνησης και δεν αποτελούν εθνικά θέματα, αλλά απλά - τις περισσότερες φορές φτηνά - προπαγανδιστικά τεχνάσματα που αποσκοπούν μόνο στην αρπαγή της ψήφου των πολιτών και στην αύξηση της περιουσίας κάποιων επιτηδείων εθνοκαπήλων.

Αν υπάρχουν στην πραγματικότητα κάποια εθνικά θέματα, τότε αυτά δεν είναι παρά εκείνα που αφορούν τους ανθρώπους που ζουν σ' αυτή τη χώρα ή που συνδέονται μ' αυτούς, μοιραζόμενοι την ίδια γλώσσα, τις ίδιες συνήθειες, τα ίδια έθιμα, έστω κι αν ζούν σε άλλη επικράτεια.

Από την ανακήρυξη της "ανεξαρτησίας" του, το ελληνικό κράτος ελάχιστα ενδιαφέρθηκε γι' αυτή την "πολιτισμική ταυτότητα" των πολιτών του και των ομογενών, πολιτών άλλων κρατών, μολονότι ο όρος (ή άλλοι ισοδύναμοι όροι) αποτέλεσε και αποτελεί προπαγανδιστικό "ψωμοτύρι". Εκείνο που πάντοτε απασχολούσε κι απασχολεί το ελληνικό κράτος είναι η αύξηση του πλούτου των ιδιοκτητών του, δηλαδή της ελληνικής άρχουσας τάξης, στο μέτρο που την επιπρέπει το επικυρίαρχο μεγάλο κεφάλαιο.

Έτσι, βλέπουμε την εξουσία να θρηνεί για "τα βορειοπερσιόπουλα που δεν έχουν ελληνικά σχολεία", ενώ, την ίδια στιγμή, χιλιάδες φορές περισσότερα παιδιά που κατάγονται απ' αυτή τη χώρα αγνοούν κάθε τι το ελληνικό και γίνονται καλοί Γερμανοί, Αμερικανοί, Αυστραλοί, Καναδοί, Ρώσοι κλπ. πολίτες και πατριώτες.

Όταν, λοιπόν, πρόκειται για τον εθνικό λουφέ, δηλαδή για την τσέπη τους, οι Έλληνες εξουσιαστές θυμούνται την "ελληνικότητα της Μακεδονίας", την "Ελλάδα της Χειμάρρας", τη Σμύρνη και την Ίμβρο και την Τένεδο και, τότε, και την Κύπρο. Περιοχές δηλαδή κι ανθρώπους, για τους οποίους δεν γνωρίζουν απολύτως τίποτε το ουσιαστικό παρά μονάχα κάποια ιστορικά στοιχεία, πολλές φορές πλαστογραφημένα.

Διευκρινίζουμε, λοιπόν, πως με τον όρο "εθνικά θέματα" εννοούμε το συμφέρον της ελληνικής άρχουσας τάξης, ενώ με τον όρο **εθνικά θέματα** εννοούμε τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι εδώ και απανταχού της γης Έλληνες.

Όπως πάντως και νάχει το πράγμα, κανείς δεν έχει καμιά εμπιστοσύνη στις δυνατότητες ή ακόμη και στην ίδια την πρόθεση του ελληνικού πολιτικού κόσμου να λύσει τα σχετικά προβλήματα.

(Από τη συνθήκη του Αγίου Στεφάνου, τη Γιάλτα, τις συμφωνίες της Λωζάννης και δεν συμμαζεύεται μέχρι την "υπερήφανη στάση του Έλληνα πρωθυπουργού" στις Κάννες της Γαλλίας πριν λίγες μέρες, η παλιότερη, η νεώτερη και η πολύ πρόσφατη ελληνική ιστορία έχει να δώσει χιλιάδες αποδείξεις για τα παραπάνω και δεν πιστεύουμε ότι χρειάζεται να υπεισέλθουμε σε λεπτομέρειες...).

Η τάξη και η ασφάλεια. Όταν τα εντεταλμένα την πήρση της τάξης και την ασφάλεια των πολιτών όργανα, εμπνεύονται ασύστολα ναρκωτικά και γυναίκες, ληστεύουν και κλέβουν, βασανίζουν και σκοτώνουν ατιμώρητα τους πολί-

τες, ενώ η "πολιτική ηγεσία" τα καλύπτει, ακόμη κι όταν δεν συμμετέχει στα κέρδη τους, δεν μπορεί κανείς να μιλάει για "τάξη και ασφάλεια" και φυσικά κανείς δεν πιστεύει πως κάτι τέτοιο θα μπορούσε να διασφαλιστεί με ενέργειες των οποιωνδήποτε πολιτικών.

Το άλλο πεδίο, στο οποίο ο πολιτικός κόσμος της χώρας αποτυγχάνει να κερδίσει την εμπιστοσύνη του λαού της, είναι το **κομματικό**.

150 χρόνια κοινοβουλευτικού βίου έχουν πείσει τους Έλληνες για την αλήθεια. Κι η αλήθεια είναι ότι τα κόμματα δεν είναι παρά ομάδες αετονύχητων που, με τη μια ή την άλλη "μεγάλη ιδέα" για σημαία, προσπαθούν να προβληθούν, να εξουσιάσουν, να κερδίσουν, με τον πιο χυδαίο τρόπο, σε βάρος τους.

Οι όποιες αντιρρήσεις θα έφερνε κανείς στα παραπάνω, δεν αφορούν τα κόμματα, αλλά τα κινήματα.

Η μόνη χρησιμότητα των κομμάτων λοιπόν, εκτός από τη ρουφετολογική ικανοποίηση κάποιων αναγκών των μελών και ψηφοφόρων τους, είναι η διαιώνιση του κοινοβουλευτικού "δημοκρατικού" ψεύδους κι η διατήρηση της άρχουσας τάξης, ως άρχουσας.

Ήδη κάποιοι κρούουν τον κώδωνα του κινδύνου (για τον πολιτικό κόσμο). "Στις επόμενες εκλογές", λένε, "η αποχή, το λευκό και το άκυρο θα είναι το δεύτερο κόμμα." Κι οι κομματικοί εγκέφαλοι φοβούνται πως μπορεί να είναι και το πρώτο.

Τέλος, πρέπει να πούμε πως οι πρόσφατες απανωτές εσωκομματικές κρίσεις στους κόλπους των δυο μεγαλύτερων ελληνικών κομμάτων, όσο κι αν είναι αποτελέσματα συγκυριών (ηλικία των αρχηγών τους, φυσιολογική φθορά τους λόγω μακράς παραμονής στην εξουσία, ανάπτυξη των φιλοδοξιών μεσαίων και κατωτέρων στελεχών, φόβοι ότι λόγω Ευρωπαϊκής Ένωσης - σύντομα θα συρρικνωθούν τα προνόμιά τους και άρα "όστις επρόλαβεν τον κύριον είδεν" κι όσο κι αν μακροχρόνια έχουν πολύ μικρότερη σημασία από την απομυθοποίηση του ίδιου του κοινοβουλευτικού συστήματος), καθώς και οι διαφανόμενες επικείμενες διασπάσεις αποτελούν έναν ακόμη παράγοντα ευνοϊκό για την εκδήλωση μιας νέας δικτατορίας.

Μια νέα δικτατορία. Στρατιωτική ή πολιτική ;

Η επιβολή πολιτικής δικτατορίας είναι το προτελευταίο χαρτί της εξουσίας.

Το 1936 το χαρτί αυτό παίχτηκε με την βασιλική εντολή σχηματισμού κυβέρνησης στον Ιωάννη Μεταξά. Η κήρυξη του β' παγκοσμίου πολέμου κι η εμπλοκή της Ελλάδας στον πόλεμο πρόλαβαν την μετατροπή της 4ης Αυγούστου σε στρατιωτική δικτατορία που, βέβαια, θα ανέτρεπε και την ίδια τη μοναρχία.

Πριν 30 χρόνια, το χαρτί παίχτηκε με το Ιουλιανό βασιλικό πραξικόπημα.

1967 - 1995

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΠΙΘΑΝΟΤΗΤΕΣ ΜΙΑΣ ΝΕΑΣ ΧΟΥΝΤΑΣ ;

► Αυτή τη φορά δεν πρόλαβε κανένας πόλεμος ή επανάσταση. Το βασιλικό πραξικόπημα της 15/7/1965 δεν μπόρεσε να εξουδετερώσει τους κινδύνους που αντιμετώπιζαν η ελληνική άρχουσα τάξη κι οι ξένοι επικυρίαρχοι. Η εξουσία αναγκάστηκε να παίξει, λοιπόν, το τελευταίο της χαρτί : επέβαλε τη στρατιωτική δικτατορία της 21/4/1967.

Οι πιθανότητες μιας πολιτικής δικτατορίας

Η ακολουθούμενη και εντεινόμενη πολιτική της ληψίας συνεπάγεται αναγκαστικά την όλο και μεγαλύτερη σκλήρυνση της στάσης της εξουσίας απέναντι στους εξουσιαζόμενους.

Καθημερινά εκδίδονται νόμοι, νομοθετικά και προεδρικά διατάγματα, υπουργικές αποφάσεις κι εγκύκλιοι που "κινούνται στα ακρότατα όρια της νομιμότητας"¹¹. Όλο και περισσότερα είναι τα νομοθετήματα που χαρακτηρίζονται σαν "αντισυνταγματικά" και προσβάλλονται σαν τέτοια στο Συμβούλιο της Επικρατείας.

Με όλο και μεγαλύτερη συχνότητα οι απεργιακές κινητοποιήσεις των εργαζομένων χαρακτηρίζονται από τα δικαστήρια "παράνομες και καταχρηστικές".

Το ποινικό μας δίκαιο εμπλουτίζεται κάθε τόσο με νέα "αδικήματα" ("αυθαίρετη δόμηση", "αφισορρύπανση", "παρακράτηση του ΦΠΑ" κλπ...).

Κατηγορίες ολόκληρες πολιτών θίγονται με αυθαίρετες αποφάσεις διοικητικών οργάνων (Αθίγγανοι που μετακομίζουν υποχρεωτικά, Ρωσοπόντιοι που στα πλαίσια της "ελεύθερης αγοράς" απαγορεύεται να πουλάνε την πραγματεία τους...).

Το ότι, άλλωστε, το νομοθετικό έργο του κοινοβουλίου πιέζεται ήδη ασφυκτικά από τα όρια του συντάγματος φαίνεται κι από την προαναγγελλόμενη μεταρρύθμιση του τελευταίου, έτσι ώστε να νομιμοποιεί την ήδη και να επιπρέπει τη μελλοντική σκλήρυνση.

Η εποχή μας, ωστόσο, έστω και για λόγους ξεκάθαρης υποχρυσίας, δεν επιπρέπει την "παρέκλιση" από κάποιες "δημοκρατικές αρχές". Τουλάχιστον, όχι σε χώρες που δεν ομολογούν ανοικτά το δικτατορικό τους καθεστώς, οπότε γίνονται αντικείμενο ιδιαίτερων ρυθμίσεων (π.χ. αποβάλλονται απ' το Συμβούλιο της Ευρώπης, αλλά μπορούν να παίρνουν διπλάσια και τριπλάσια στρατιωτική βοήθεια).

Το σύνταγμα μιας χώρας, λοιπόν, δεν μπορεί να είναι "λασικένιο". Αν ήταν, πώς θα μπορούσαν οι "δημοκρατικές" χώρες να μας πείσουν για τη "δημοκρατικότητα" τους ;

Έρχεται έτσι, μοιραία, κάποια στιγμή που η εξουσία είναι υποχρεωμένη να αποβάλει τον συνταγματικό της μανδύα, να κηρύξει τη χώρα "σε κατάσταση πολιορκίας" και να "αναστείλει την ισχύ των συνταγματικών διατάξεων". Εξαρτάται από άλλους παράγοντες το αν θα παραμείνει η ίδια κυβέρνηση ή αν θ' ανέβει κάποια άλλη. Το κοινοβούλιο πάντως σταματάει "προσωρινά" να λειτουργεί.

Μερικοί χαρακτηρίζουν την περίοδο της σκλήρυνσης της

υπό το κοινοβούλιο αποφασιζόμενης κι εφαρμοζόμενης κυβερνητικής πολιτικής σαν "κοινοβουλευτική δικτατορία". Ο όρος είναι πετυχημένος, στα πλαίσια όμως αυτού του άρθρου θολώνει κάπως τα νερά.

Όταν μιλάμε για πολιτική δικτατορία, μιλάμε για αναστολή του συντάγματος και της λειτουργίας του κοινοβουλίου.

Πιστεύουμε ότι, αν δεν συμβούν κάποιες γενικότερες εξελίξεις κι ανακατατάξεις στην Ελλάδα, αλλά και στον διεθνή (τουλάχιστον στον γεγονικό μας) χώρο, οι πιθανότητες μιας πολιτικής δικτατορίας αποτελούν βεβαιότητα.

Η πιθανότητα στρατιωτικής δικτατορίας

Η στρατιωτική δικτατορία χρησιμοποιείται σαν έσχατο καταφύγιο της άρχουσας τάξης, όταν η σκλήρυνση και η πολιτική δικτατορία αποτυγχάνουν να αποτρέψουν τους κινδύνους που αντιμετωπίζει η εξουσία.

Το "ηθικό", τουλάχιστον, κόστος μιας στρατιωτικής δικτατορίας για την σύγχρονη μεγαλοαστική άρχουσα τάξη δεν είναι ευκαταφρόνητο. Γι' αυτό και οι στρατιωτικές δικτατορίες, στις μέρες μας, δεν είναι της μόδας.

Παρ' όλα αυτά, καμιά άρχουσα τάξη δεν διστάζει να χρησιμοποιήσει τη στρατιωτική δικτατορία, όταν η κατάσταση φτάσει στο απροχώρητο.

Δεν θα πρέπει, ωστόσο, να δημιουργηθεί η εντύπωση πως οι στρατιωτικοί παίρνουν, πάντα, κάποια ρητή εντολή από την άρχουσα τάξη. Συνήθως παίρνουν μόνοι τους την πρωτοβουλία να καταλάβουν την εξουσία. Εκ των υστέρων, κι αφού η "δημοκρατία" αποδεικνύεται ανίκανη να τους ανακαπίσει, η άρχουσα τάξη σπεύδει να τους στηρίξει με κάθε δυνατόν τρόπο, προσέχοντας φυσικά να μην εκτεθεί, ώστε, αφού "της κάνουν την δουλειά της", να τους αποπέμψει και να φορέσει και πάλι τα "δημοκρατικά" της ρούχα, που οπωσδήποτε κοστίζουν λιγότερο και είναι πιο κερδοφόρα.

Οι ελληνικές ένοπλες δυνάμεις έχουν φυλάξει καλά μέσα στους κόλπους τους τις δομές εκείνες που κατέλαβαν την εξουσία το 1967. Αυτές οι δομές είναι και σήμερα έτοιμες να παίξουν το ρόλο τους "όταν θα τις καλέσει η πατρίς".

Η "πατρίς" δε, απ' ό,τι φαίνεται από ΜΜΕ κι εφημερίδες που καλλιεργούν την εθνικιστική, ρατσιστική, φασιστική "ιδεολογία", ετοιμάζεται να τις καλέσει.

Ποιούς κινδύνους αντιμετωπίζει, λοιπόν, η άρχουσα τάξη ;

Ο μεγαλύτερος κίνδυνος για μια άρχουσα τάξη λέγεται **επανάσταση**.

Δεν είμαστε υπεραισιόδοξοι αν πούμε ότι μια τέτοια εξέλιξη είναι βέβαιη στο μέλλον. Το ζητούμενο, ωστόσο, είναι το πόσο αυτό το μέλλον είναι κοντινό.

Απ' αυτή την πλευρά, τα πράγματα δεν δείχνουν και τόσο ρόδινα.

1967 - 1995

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΠΙΘΑΝΟΤΗΤΕΣ ΜΙΑΣ ΝΕΑΣ ΧΟΥΝΤΑΣ ;

➡ Μια επανάσταση δεν είναι κάτι που συμβαίνει από τη μια στιγμή στην άλλη.

Η επανάσταση είναι μια ολόκληρη διαδικασία συνειδητοποίησης από την πλειοψηφία των μελών μιας κοινωνίας των επιδιώξεών τους, των μέσων υλοποίησής τους και της ίδιας τους, τέλους, της υλοποίησης.

Μια τέτοια διαδικασία είναι οπωσδήποτε μακρόχρονη και επίπονη.

Η σύνθλιψη των επαναστατικών οραμάτων εκατομμυρίων ανθρώπων των αρχών του 20^{ου} αιώνα μέσα στα γρανάκια των ψευδεπίγραφα "κομμουνιστικών" και στην πραγματικότητα κρατικομονοπωλιακών καπιταλιστικών γραφειοκρατικών μηχανισμών των δήθεν σοσιαλιστικών καθεστώτων, ήδη από την εποχή του ισπανικού εμφυλίου πολέμου, δημιούργησε ένα νέο επαναστατικό ρεύμα.

Αυτό το ρεύμα στην Ελλάδα (αλλά και στον υπόλοιπο κόσμο) δεν έχει μέχρι στιγμής καταφέρει να αγκαλιάσει κάποιες έστω μικρές κοινωνικές ομάδες. Έχει γίνει ιδεολόγημα κάποιων ολιγάριθμων ελίτ και μόνο μετά το 1974 έχει κατορθώσει να ακουστεί σαν τέτοιο.

Η έλλειψη, ωστόσο, της θεωρίας και της πρακτικής της επίλυσης των προβλημάτων, που αντιμετωπίζει η πλειοψηφία των μελών της σύγχρονης ελληνικής - κι όχι μόνο - κοινωνίας, δεν σημαίνει ούτε ότι τα προβλήματα αυτά δεν υπάρχουν, ούτε ότι δεν είναι σημαντικά, ούτε ότι δεν είναι πιεστικά.

Απ'εναντίας, η λύση τους επείγει.

Η άρχουσα μειοψηφία αδυνατεί να δώσει αυτήν τη λύση.

Η πλειοψηφία, λοιπόν, δεν έχει άλλον δρόμο από το δρόμο της βίαιης αντιπαράθεσης, της εξέγερσης.

Αντίθετα με την επανάσταση, που εξ'ορισμού αποβλέπει στην "στάση", η εξέγερση δεν αποβλέπει παρά στην ικανοποίηση των στιγμιαίων αναγκών των εξεγειρομένων. Είναι μια στιγμιαία σπίθα της φωτιάς που σιγοκαίει.

Η εξέγερση συνήθως πνίγεται στο αίμα της. Ακολουθείται όμως σχεδόν πάντα από κάποια άλλη εξέγερση, ωριμότερη. Με κάθε εξέγερση δε, εκείνο που ωριμάζει είναι η επανάσταση.

Η διαδικασία αυτή δεν είναι βέβαια νομοτελειακή. Πολλές φορές, η άρχουσα τάξη έχει κατορθώσει να καναλιζάρει αυτά τα ξεσπάσματα της λαϊκής οργής. Τα ιστορικά παραδείγματα του παλιού φασισμού και του γερμανικού εθνικοσοσιαλισμού είναι πολύ πρόσφατα για να τα ξεχνάμε και η προπαγάνδη τέτοιου είδους λύσεων είναι καθημερινή και τόσο κραυγαλέα που δεν μπορούμε να την αγνοούμε. Το χρονικό διάστημα, όμως, που έχει μεσολαβήσει από το τέλος του β' παγκοσμίου πολέμου δεν είναι αρκετά μεγάλο και οι συνέπειες της τελευταίας χρήσης τέτοιων λύσεων είναι ακόμη υπαρκτές κι αυτό μας κάνει να πιστεύουμε πως για την ώρα οι λύσεις αυτές, τουλάχιστον στην Ελλάδα, είναι ανέφικτες.

Έτσι λοιπόν η ελληνική άρχουσα μειοψηφία είναι πεπεισμένη πως στο άμεσο μέλλον θα αντιμετωπίσει μια σειρά αιματηρών εξεγέρσεων.

Εδώ υπάρχει ο δεύτερος σοβαρός κίνδυνος : η **μείωση του πλούτου της.**

Γιατί, βέβαια, ξέρει πως κάποια στιγμή θα υποχρεωθεί να πετάξει στο λαό κάποια ξεροκόμματα, αλλιώς κινδυνεύει να της φάει ο λαός ολόκληρο το καρβέλι.

Ξέρει πως οι "δημοκρατικά εκλεγμένες" κυβερνήσεις, όσο πιστά κι αν την υπηρετούν, εξαρτώνται πάντα από τη λαϊκή ψήφο. Αντίθετα, οι δικτατορίες εξαρτώνται από τον φόβο που εμπνέουν κι από την ανοχή που θα δείξει ο κόσμος εν όψει της "αποκατάστασης της δημοκρατίας" που όλες τους σπεύδουν να υποσχεθούν μόλις αναλάβουν την εξουσία. Οι δικτατορίες δεν λύνουν τα προβλήματα. Απλά τα παγώνουν και κερδίζουν χρόνο για τ'αφεντικά τους. Χρόνο στη διάρκεια του οποίου η άρχουσα τάξη μεγιστοποιεί τα κέρδη της και τις ανάγκες των υπηκόων της, ώστε να μπορέσει μετά την πάροδο αυτού του χρόνου να κατευιάσει την πείνα τους μ'ένα πολύ μικρότερο ξεροκόμματο και με μια πανηγυρική επάνοδο στους "δημοκρατικούς" θεσμούς.

B K.

Στο σημείο αυτό τελειώνει ουσιαστικά η εξέταση των πιθανοτήτων επιβολής μιας νέας δικτατορίας στην Ελλάδα. Το πως μπορεί να αποτραπεί ένα τέτοιο ενδεχόμενο και το τι θα πρέπει να γίνει αν δεν αποτραπεί, θα το δούμε σε κάποιο επόμενο τεύχος του Αναρχικού. Όπως θα κατάλαβε ο αναγνώστης, το άρθρο αυτό άρχισε να γράφεται τις παραμονές της 21/4/1995 και ολοκληρώθηκε μόλις χθες. Αυτό του στερεί μια "δεύτερη, προσεκτικότερη κι αναλυτικότερη" ματιά που θα χρειαζόταν σ'ένα θεωρητικό-επιστημονικό έντυπο, του προσδίδει ωστόσο μια επικαιρότητα που "δένει" μ'ένα "δελτίο πληροφόρησης".

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1 (τ. 107, σελίδα 6, στήλη β'). Ο Lacordaire, Γάλλος φανατικός καθολικός παπάς και στη συνέχεια δικηγόρος, έζησε από τα τέλη του 18ου μέχρι τα μέσα του 19ου αιώνα. Οι θεωρίες του επηρέασαν τους πρώτους φασίστες συγγραφείς (της περιόδου 1910-1924) στη Γαλλία και την Ιταλία.

2 (τ. 107, σελ. 7, στ. α'). Η επανάσταση του Cromwell ενάντια στην αγγλική μοναρχία, στα μέσα του 17ου αιώνα, συνοδεύτηκε από την εμφάνιση κάποιων ομάδων σαν τους Diggers, που μπορούν να χαρακτηριστούν αντιεξουσιαστικές. (βλ. Anarchism του George Woodcock, εκδόσεις Penguin).

3 (τ. 107, σελ. 7, στ. α'). Πανσπουδαστική, Νο.8 (της ANTI-ΕΦΕΕ / KNE).

4 (τ. 107, σελ. 7, στ. β'). Αν κάποιος αναγνώστης έχει υπόψη του κάτι, ως μας αφήσε ένα σημείωμα στο βιβλιοπωλείο ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ, Βαλτετσίου & Μπενάκη.

5 (τ. 109, σελ. 10, στ. β'). Ενδεδειγμένα αναφέρουμε τα βιβλία Academy in Anarchy (των Develotogou και Buchanan), Language & Politics και Third World Fascism and the Washington Connection (καθώς και πάμπολλα άλλα άρθρα του Noam Chomsky), Η Βιομηχανία της Τρομοκρατίας (στα ελληνικά απ' τις εκδόσεις ΠΟΝΤΙΚΙ).

6 (τ. 110, σελ. 7, στ. β'). Αν η έμμεση δημοκρατία κινδυνεύει από κάποιο πραξικόπημα, η άμεση - στον βαθμό που δεν θα προστατεύει τα δικαιώματα των μειοψηφιών - κινδυνεύει να εξελιχθεί σε φασιστική "δικτατορία της πλειοψηφίας".

7 (τ. 110, σελ. 10, στ. α'). "Υποφασιστικό" είναι το καθεστώς που διαθέτει τα τυπικά στοιχεία του φασισμού, αλλά δεν διαθέτει τις λαϊκές μάζες. (βλ. Chomsky, όπως στη σημείωση 5).

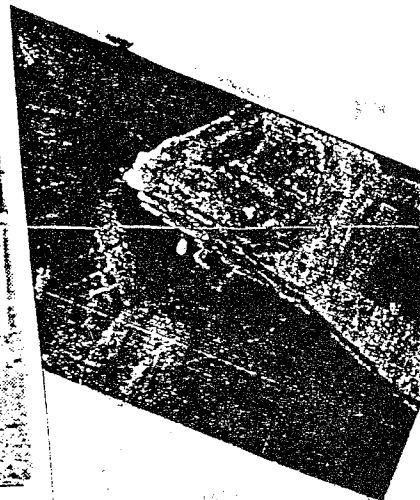
8 (τ. 110, σελ. 11, στ. α'). βλ. σχετικά και το βιβλίο του Λ. Αρσενίου "Η Δολοφονία του Κάστα Βδάλη". (Εκδόσεις Αφών Τολίδη).

9 (τ. 110, σελ. 14, στ. β'). Αλέξανδρος Κουντουράς, Απότακτος λοχαγός στρατιωτικής μουσικής Αρχηγός της "Βασιλικής Εθνικής Οργάνωσης".

10 (τ. 110, σελ. 14, στ. β'). Κωνσταντίνος Τσίτουρας, Αρχηγός οργάνωσης "θυμάτων κομμουνιστών" και του "Κόμματος Εθνικών Αγωνιστών". Στις τελευταίες ευρωεκλογές, υποψήφιος της "Εθνικιστικής Παράταξης".

11 (τ. 110, σελ. 18, στ. α'). Επί χούντας τα μέλη του Ρήγα Φεραίου είχαν αποφασίσει να αντισταθούν "στα ακρότατα όρια της νομιμότητας", τα οποία αρκετές φορές τα ξεπέρασαν.

Φωτιές στη Λεμεσό από την κατεδάφιση των αποθηκών

Φωτιές (κυριολεκτικά) καίνε από χθες θράυα στη Λεμεσό, μετά την έναρξη των εργασιών κατεδάφισης των αποθηκών Θεοδοσίου στην περιοχή «Εναέριος». Δεκάδες άνθρωποι διανυκτέρευσαν μέχρι αργά στο χώρο των αποθηκών, ώστε να αποτρέψουν τυχόν επανέναρξη των κατεδάφισεων. Η αντίδραση που προκλήθηκε είναι έντονη και ο Πρόεδρος Κληρίδης διαβεβαίωσε τον Κοινοβουλευτικό Εκπρόσωπο του ΑΚΕΛ ότι θα επιληφθεί της κατάστασης. Κι ενώ οι αντιδράσεις πυροδοτούν μια τεταμένη κατάσταση, ο Δήμαρχος Αντώνης Χατζηπούλου παραμένει αρετάβητος και επιμένει ότι «η κατεδάφιση των αποθηκών θα γίνει ούτως ή άλλως».

ΘΚΙΑΝΕΜΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΙΣΟΠΕΔΩΣΗ

Από τό όλο κτίσμα έμεινε ουσιαστικά μόνο ή βάση-τά θεμέλια. Θά μπορούσε κάποιος νά ξανακτίσει πάνω τους. Αναρωτιέμαι κατά πόσο θά γίνει μια έσκαφή του χώρου γιά νά μήν μείνει τίποτα που νά θυμίζει τις άποθήκες πέραν από τις μνημες κάποιων άφελών που γνοιάζονται γιά πολιτισμό πρίν και πέρα άπο οικονομικά κίνητρα.

- Πάντως γιά νά είμαστε δίκαιοι μέ τόν δήμαρχο ό στόχος έπετεύχθη μέ τέλεια έπιτυχία. Δηλαδή οι πεζοί και οι αυτοκινητοστάι έχουν πλέον άπρόσκοπτον θέαν πρός τήν θάλασσα. Άς μήν ξεχνάμε ότι ή θάλασσα μας όπως και ό ήλιος μας είναι ότι πιό αξιόλογο έχουμε και θά ήταν σίγουρα άδικο νά στερήσουμε τας χιλιάδας των τουριστών που επισκέπτονται τήν νήσον μας της δυνατότητας όπτικής επαφής μέ του ύγρου πλούτου μας. Βέβαια θά γίνουν κάποιες άψιμαχίες γιά τά κρεβατάκια, αλλά τούτου έν μέσ ' τά πλαίσια του έλέφθερου άνταγωνισμού.

Νά τό σκεφτούμεν τζιέ που μιάν άλλην όπτική τό θέμα. Οι άποθήκες μας είναι άχρηστες σήμερα. Τά παραπάνω πράματα που χρησιμοποιούμε έν μιάς χρήσης. Άτε τό πολύ-πολύ δκιό. Ίσως τό πιό πλατιά διαδεδομένο προ'όν νά είναι οι μαύρες σακούλες σκουπιδιών. Εκείνοι οι άφελεις ήθελαν νά κάμουν τές παλιοαποθήκες, τζιήντο κακκάτιν κατά τήν έκφραση κάποιου γνωστού, πολιτιστικόν κέντρον. Καλά δέν τους είπε κανένας γιά τήν τηλεόραση μας και ότι είμαστε ίκανοποιημένοι πολιτιστικά ;

Έχουμε τό αυτοκίνητο μας. Μπαίνουμε μέσα τζαί πάμεν όπου θέλουμεν. Δουλέφκουμεν τζαί ζιούμεν έμεις τζαί τά κοπελλούβκια μας. Έτσι έν ή ζωή σήμερα. Ο θάνατος σου ή ζωή μου. Νά πατάς επί πτωμάτων.

Σκέφτομαι λοιπόν τί πιθανότητες είχαν οι άποθήκες νά επιζήσουν μή έχοντας όποιονδήποτε άμυντικό δόγμα, έθνικο, πανεθνικό ή μή.

Σερβανίζω πάνω στό πτώμα τους. Πλιθάρκα, τζιεραμίθκια, τοιμέττο, σίδηρο. Δέν φρόντισαν νά καθαρίσουν έντελώς τόν χώρο άκόμα και σίγουρα κάποιος θά διαμαρτυρηθούν αύριο ότι τούτο δέν έλκει τούς τουρίστες. Τά πτώματα κύριε δήμαρχε πρέπει νά φύγουν. Έντάξει τήν χαλάσατε νύκτα γιά νά μήν προκληθή κυκλοφοριακό χάος, αλλά τόσες μέρες πέρασαν. Δέν φαντάζομαι νά έλειψαν τά κονδύλια; Γιά τό νέο κοιμητήριο θά μούν φόροι. Είσηγούμαι όπως προταθεί μιά φορολογία γιά τήν άπαλλαγή της Λεμεσού άπό όλα τά κπριακά πτώματα.

- Πόσα όμως νά προλάβει ένας δήμαρχος; Οι δημότες νά όργανωθούν και νά αναλάβουν τις εύθύνες τους σέ μια σύγχρονη δημοκρατία : Όπου βλέπουν ρωγμή σέ κανένα τοίχο νά τόν κατεδαφίζουν άφού μπορεί νά άπωβεί μοιραίος γιά τές ζωές των διερχομένων άθώνων πολιτών.

Ίσοπέδωση λοιπόν. Άν σκεφτούμε λίγο τόν όρο ίσοπέδωση έμπεριέχει τό στοιχείο της ισότητας. Μιά λανθάνουσα ισότητα που εύημερει στίς μέρες μας. Π.χ. άν όλοι έχουμε αυτοκίνητο και τηλεόραση τότε είμαστε ίσοι. Άν όλοι ψηφίζουμε, είτε μέ ένισχυμένη ή άπλή αναλογική, τότε είμαστε ίσοι.

Οι άποθήκες ίσοπεδώθηκαν ως άποτέλεσμα της ίσοπέδωσης στόν πολιτικό, πολιτιστικό χώρο. Γιά αυτό και οι ίσοπεδωμένοι δημότες δέν άντέδρασαν άφού ή ίσοπέδωση είναι πλέον άποδεκτός τρόπος ζωής. Άν όχι και φυσικός.

Αντρέας Κουμπάρτος

ΑΠΟΘΗΚΕΣ

Αναδημοσιεύεται
από το ΘΚΙΑΝΕΜΑ
της Λεμεσού.